

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Orosházi HARANGSZÓ

XIX. évfolyam 2. szám · 2012. pünkösd

Végső lehetőségünk a pünkösd

Alkalmazzunk egy közismert bölcseséget, amelyet általában az anyagi helyzetünkre nézve mondogatunk! Valaki szerény gazdasági helyzetét így jellemezte: meghalni sok, élni kevés. Vajon mi a lehetőségünk a két pólus között? Annyi van a kezünkben, hogy nincstelének ne nevezzük magunkat, de annyi nincs, hogy esetleg a megfelelő és kívánt mértékben gyarapodnánk. Annyi van, hogy éppen vegetálunk, de annyin nincs, hogy az életünket gazdagító meglepetésekkel ékesítsenék. Mit is lehet tenni egy ilyen helyzetben?

De most nem a gazdasági helyzetünkről töprengünk, amelyre tehát ezt a lapidáris tételt alkalmazhatjuk, hogy „meghalni sok, de élni kevés”, hanem a lelkiről. Gyülekezeteink lelki helyzetéről. Ha a tárgyilagos, egyház-szociológiai adatokat nézzük, akkor azt mindenképpen elmondhatjuk (mint a szerény anyagi helyzetre), hogy az élet nyomelemeit felfedezhetjük kisebb és nagyobb gyülekezeteinkben, de a hullafoltokat is. Vannak még istentiszteletek, perselypénzek, járulékok, szerény adományok, tehát a szürke élet megy, mindennapi megélhetésre úgy ahogy futja még, a rezsi talán nem marad kifizetetlen, és a lelkész is úgy ahogy felveheti még a fizetését, tehát minden működik. Vagy ahol hiányos a gyülekezeti büdzsé, rendelkezésre áll a nagyközpont, hogy pótolja a megélhetéshez szükséges anyagiakat. De ez nem élő élet. Ez csak olyasmi, mint a tetszélet. Van tetszhalál, sajnos van tetszélet is. Látszátélet. Úgy tetszik, hogy élet, de a valóságban nem tetszik, mert felszínes hitélet. Néhányan még kinyitják a templomajtót vasárnaponként, nagy ünnepeken talán többen.

Tehát ha az anyagiak úgy ahogy még rendezhetőek is, bizony sokkal nagyobb

gond a lelkiélet. A gyülekezeti lelki élet. Hangzik az örömhír a szószékről lelkesen, pontosan fogalmazva, hitből fakadó meggyőződéssel, de a templompad magányában rezzenéstelen arcok tulajdonosainak szűk köre ül. Mintha a szószékről nem is hangzana el semmi. Rezzenéstelen arcok, fád lelkek mozdulatlanok.

Lelki bölcsék szerint azonban azt kell felfedezni és meglátni, ami még van. Mint ahogy a pohár sem félig üres, hanem félig tele van. Annak kell örülni, hogy még mindig nyílnak a templomajtók vasárnaponként, hogy még olykor, ritkán esküvőkre is sor kerül, és valamivel gyakrabban kereszttelőkre. Annak kell örülni, hogy mindig vannak, akik odatérdelnek

az Úr oltárához, hogy magukhoz vegyék az Úr Jézus szent és drága testét, az oltári szentséget bűneik bocsánatára. Kell is annak örülni, hogy még mindig vannak, akik kinyitják a pénztárcájukat, és járulékot, adományt adnak az egyház céljaira. Vannak, vagyunk, élünk, csak jelentős mértékben a szakadék szélén.

Ezért állítom, hogy végső lehetőségünk a pünkösd. Hogy az, ami még mindig van, sugárzó léletté váljon. Végső lehetőségünk, hogy Isten Szentlelke kiáradjon a gyülekezeti életünkbe, hogy legyen lelki feltámadás. Hogy legyenek Isten igéjét éhező és szomjazó lelkek, akik sugárzó örömmel mennek el a templomból a hétköznapi küzdelmei közé, tudván azt, hogy nem egyedül küzdünk az

élet sűrű valóságában, hanem van nekünk egy gondviselő Istenünk, aki megbocsátó szeretettel rendezte üdvösségünk kérdését, hogy mi Isten országának polgárai vagyunk. Az üdvösség örökösei. Ezért derűsek, vidámak, békések, és ennek az öröme fejeződik ki a gyülekezeti életünk kibontakozó sokoldalúságában.

Pünkösd pedig úgy lehet, hogy árad a Lélek a szívünkbe, amikor az evangélium igéjét hallgatjuk, befogadjuk, megszívlevjük, és indulunk a misszió életre hívó valósága szerint a jó üzenettel mások felé. S akkor kibontakozna a lelki élet lelkesítő megvalósulása a gyülekezeti keretben. Jézustól tanultam, és ezért vallom, hogy Isten felhossa a napját jókra és rosszakra, és hasonlóképpen ajándékozza meg az emberiséget termékenyítő esővel, de ugyanígy nem hiszem, hogy zsugori módon fukar lenne a mi Urunk a pünkösti Lélek áradásával. Sőt, felettébb sugározza felénk az Ő Szentlelket, jókra és gonoszokra, hogy a jók még sugározóbban vallják meg hitüket, és a gonoszok se maradjanak lelkük megkeseredett állapotában, hogy sokkal inkább az élhető élet valóságában legyen része mindenkinek, előbb itt a földi küzdelmeink közepette, azután pedig a végső boldogságban, Isten gyönyörtűs országában. Lesz még ébredés, amikor a lelki életnek nemcsak halvány jelei lesznek egy-egy fáradt gyülekezeti alkalmon, hanem lesznek lelkes imaközösségek, bibliaórák, megrendült úrvacsorázások bűnvallással és bűnbánattal, és ki nem hagyott alkalmak. Mert rádöbbenünk, hogy ahol az élet igéje hangzik, ott van az élet és az örök élet életforrása.

Végső lehetőségünk a pünkösd. Garancia is van rá: Jézus Krisztus!

RIBÁR JÁNOS

Ihász Beatrix lelkész bemutatkozása

Ribár János esperes, igazgatólelkész úr nyugdíjba vonulásának ténye már hónapokkal ezelőtt komoly feladatot jelentett számomra: 2012 nyarán – ahogyan tavaly mi is megérettünk – a megüresedő lelkészi állást be kell tölteni. Ennek nem kisebb követelménye, minthogy az ide érkező lelkész személye szakmai és emberi garanciája legyen a szolgálat színvonalas és elkötelezett folytatásának, de a közös munka se napi küzdelmek és kompromisszumok árán haladjon előre, hanem mint eddig, a kiegyensúlyozott együttműködés útján. Nem titok: tizenöt körül van azoknak a kollégáknak a száma, akiket a sokrétű szempontrendszer alapján megkerestem, hogy szívesen vállalnák-e az orosházi szolgálatot. A legtöbb esetben nem Orosháza mint gyülekezet és város, sem pedig a lelkészi, munkatársi közösség volt az oka annak, hogy sorozatban nemleges válaszokat kaptam, hanem az, hogy kollégáim jelenlegi, gyülekezeti beágyazottságukon nem kívántak változtatni. Különös kegyelem olyan személyt találni, akivel szívesen dolgozna együtt az ember, látja benne a kreativitást, a fantáziát, és ezzel együtt életének olyan pillanatában tudja megtalálni, amikor elgondolkodna egy váltáson... Meggyőződésem, hogy nem véletlenül kaptam egy „igen”-t éppen attól, akit az alábbi kis interjúval szeretnénk bemutatni a gyülekezetnek. Ihász Beatrix egykori kedves évfolyamtársam (jelenleg komáromi lelkész) augusztustól örömmel vállalja mindazt a szolgálatot, kihívást, terhet és örömet, amit az orosházi evangélikusság pásztorlása, az itteni élet és szolgálat jelent. Mielőtt pedig elkezdenék olvasni a beszélgetést, tájékoztatásul mondom, hogy június 3-án, szentháromság vasárnapján mindhárom istentiszteletünkön (9 órakor a családin, 10 órakor az ünnepi úrvacsorai alkalmunkon és 17 órakor a Reménység Istentiszteleten) Ihász Beatrix fogja végezni az igehirdetés szolgálatát.

ÖRDÖG ENDRE

vábadják nekünk. Szerethetőek és szeretnek, megközelíthetőek és közvetlenek. Nyári táborokba mentünk öcsémmel, és egy hétig csak a szeretet és a segítség légköre vett körül. Igazán odafigyeltek ránk. Amikor hazamentem, még egy hétig tartott ez a feltöltekedés – meg is jegyezték, hogy milyen lelkesen mosogatok –, de aztán elmúlt a lendületem. Éreztem, mélyen tudtam, hogy minden kamaszkori nyavalyámra, vívódásomra megtalálom a megoldást. S ha valami egészen bellelkesít... Hát szüleim elé álltam: lelkész akarok lenni. Apukám azt szerette volna, hogy valami „normális” foglalkozásom is legyen, végezzem el a kertészetit, aztán ha úgy gondolom a Teológiát is. Utána. Hát nem egy napon volt a két felvételi? Döntenem kellett.

ÖE: És a Teológiát választottad.

IB: Nem bántam meg, éreztem, hogy erre visz az utam. Sok jó barátot találtam és felejthetetlenek az ottani élmények. A küzdelem a héberrel, a professzorokkal, no meg önmagammal. És az első szerelmek...

ÖE: Elpirultál.

IB: Hát persze! Visszagondolni is jó arra a nagy szabadságra, világmegváltó tervek, igazságkeresésre, ami akkor a mindennapi élet része volt.

ÖE: Aztán?

IB: Aztán jött a nagybetűs Élet. A nehézségek, a döntések súlya, a felelősségvállalás... Beköszöntött az ún. felnőttkor.

ÖE: Ó, de komoran hangzik!

IB: Igen, sok küzdelemmel is járt. Negyedévben még mindig azon morfondíroztam, hogy milyen lelkész leszek belőlem. Alkalmas vagyok-e rá? Nem a tanulmányaimban való előbbre jutás volt a gát, mert jó eredményeket értem el. Sőt, mivel már akkor is érdekelt, pedagógiát és pszichológiát hallgattam az ELTE tanárszakán. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy olyan barátokat, lelkészeket adott mellém, akik odafigyeltek rám, és az idősebbek tanácsaikkal vezettek az úton. Tépődéseimre pedig egy különös igével válaszolt Isten. Ez az én elhívó ígém, azóta is kedvencem. „Rászedtél, Uram, és én hagytam, hogy rászedj. Megragadtál, hatalmadba ejtetél! Azt gondoltam: nem törődöm veled, nem szólok többé az ő nevében. De perszelő tűzzé vált a szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.” [Jer 20,7,9]

Múlt, jelen és...

„Mutasd meg nekem dicsőségedet!”
[2Móz 33,18]

ÖE: Oly' nehéz elkezdni egy ilyen interjút. Vágjunk a közepébe! Hogyan lettél lelkész?

IB: Röviden vagy hosszan mondjam?

ÖE: ?

IB: Anyukám alföldi származású református, Apukám győri polgári evangélikus család sarja. Hítvalló őseim között evangélikus lelkészek is voltak. Gyermekkoromtól kezdve jártunk az evangélikus templomba az énekes istentiszteletekre. Bevallom, vasárnap reggel 8-kor más elképzeléseim is voltak néha-néha, úgyhogy örültünk testvéreimmel, amikor Apu nem ébredt fel időben és a világ összes kincséért sem zajongtunk volna idejekorán. De ritkán úsztuk meg ennyivel, irány a 10-es istentisztelet. Apukám presbiter és egy ideig gondnoka is volt a gyülekezetnek. Eleinte nagyon örültem, ha beköszöntött az ősz, mert attól kezdve sálban mehettem templomba. Nagyrojtos sálam volt, és illedelmesen a rojtokat kötöttem, kettőt-hármat egybefogtam, aztán kibontottam, ezzel szórakoztattam magamat, ha éppen nem a testvéreimet piszkáltam.

ÖE: Rossz gyerek voltál?

IB: Ó, dehogya, csak nekem gyermekként túl magas volt mindaz, amiről beszéltek. Egy idő után kezdte felkelteni az érdeklődésemet a sok szép ének, no meg a prédikáció, mert amikor a lelkész végre eljutott a beszéd végén Jézusig, akkor már remélhettem, hogy hamarosan vége lesz. Az istentiszteletek után gyerek-bibliakörre mentünk, ahol gyereknyelven hallottuk a történetet, énekelünk és mindig volt egy kedves szava Feri bácsinak hozzánk. Konfirmáltam, s mivel nővérem járt ifibe, nekem is kellett. Titokban mentem eleinte. Azon kevesek egyike voltam, aki – 80-as évek vége – nem lépett be a KISZ-be, volt is nagy számonkérés. Az ifiben okos fiatalok beszélgettek okos dolgokról, és a végén a lelkész összefoglalta, valami teológiai végkövetkeztetést mondott. Nem értettem mindent, csak valahogy éreztem, hogy itt az igazság. Elmentünk kirándulni, elhívtak a megyei ifjúsági napra és az a légkör... elvarázsol!

ÖE: Vonásba kerültél.

IB: Igen. A Mustármag megyei ifjúság – eléggé hangos – csendesnapjain találkozhattam, beszélgethettem fiatal lelkészekkel, és rájöttem, hogy ők nem ócsak prédikálnak a krisztusi szeretetről, hanem meg is élik azt. Az a küldetésük, hogy a maguk esendő, emberi módján to-

☞ 1994-ben végeztem. Két gyülekezet is szóba jött, hogy a püspök odahelyez segédlelkésznek. Aztán kiderült, hogy férfi lelkészt várnak, nem kellett, mert kettesel kezdődik a személyi számom. Már nem is emlékszünk rá?

ÖE: *Hűha!*

IB: Amikor a püspök behívott a hivatalba, egyszer csak Komáromról kezdett el nekem beszélni. Komárom, a kicsiny és nagyon megpróbált gyülekezet. Komárom, aminek még '94-ben is piros a vasúttállomása. Láttam Győr felé közeledve a vonatablakból. Mit akar ezzel? Hát Komáromba helyezett 1 évre. Kikerültem a nagyvilágba... 17 év lett belőle. Az én szeretett gyülekezetem marad mindig! Nagy lelkészjelődők nyomdokában járva igyekeztem felnőni a feladathoz. A csalódások és bukások ellenére, vagy éppen ezekért, Isten sok csodáját engedte láttatni velem. 1995 Cantate vasárnapja óta a szlovákiai oldalon élő magyar ajkú evangélikusokat is pásztorolhatom. A másik nagy ajándék, hogy a Concordia városi kórus tagja lehettem évekig, s a reformátusok szervezésében kijuthattam velük Amerikába is. A kórusmuzsika, a zene szeretete végigkísér engem. Nagy büszkeséggel tölt el, hogy lelkes hittanos anyukák kezdeményezésére 1996-ban magalakult a gyülekezeti kis kórusunk. Igényes műsorainkkal nemcsak egyházi, de városi rendezvényekre is gyakran hívnak minket. Szeretem versekkel, idézetekkel, történetekkel tűzdelni az összeállítást úgy, ahogy gyakran prédikációmban is segítségül hívom a szépirodalmat.

Gazdagító, ha használom ezt a kincset. Az elgondolkodtató, néha meghökkentő történetek jobban bevesődnek az emlékezetbe. A gyülekezet is készséggel, örömmel fogadja. Sok pozitív visszajelzést kapok, amely inspirál engem.

ÖE: *Mi a legkönnyebb és legnehezebb?*

IB: Kedvencem a keresztesítés, legnehezebb az ismert gyülekezeti tag temetése. A keresztesítéskor ténylegesen én is újra átélem Isten határtalan ölelését. Kicsit megváltoztatva élem meg az apostol buzdítását, sírok az örülökkel és a gyászolókkal is. Izgalmas volt, amikor mentori munkát is vállaltam, nagy lehetőség és kihívás volt az a két év. Nagyon szerettem új öt-

leteket kipróbálni, kihasználtam a dialógusprédikáció lehetőségeit. És direkt végére hagytam az építkezést. Az imaházra sokat kellett költenünk. Közben megismerkedtem a pályázati lehetőségeivel, és volt, amikor színminták, takarólecek, hódfarkú cserepek kergettek álmaimban. Az imaház felújítását csak abbahagyni lehet, befejezni soha. Mindig akad egy kis kijavítani, korszerűsíteni való... Ilyen a lelki építkezés is! Sok jó megvalósítandó ötlet. Újabb és újabb munkaterületek. És közben nem szabad szem elől téveszteni a helyes irányt, az Isten által kijelölt utat.

ÖE: *A gyülekezeti és a magánéletben egyaránt?*

IB: Bizony. Keresni, kutatni a helyes irányt, a fejlődési lehetőségeket élethosszig tartó nagy feladat. Újabb fába vágtam a fejszémet tavaly. Elkezdtem a SOTE mentálhigiénés és lelkigondozó képzését. A komoly önismereti tréning segít feldolgozni a múlt fájdalmait. Nagy munka számomra túllendülni a csalódásokon és elgyászolni a szüleimet. A lelki vezetés pedig támogat a komoly döntések meghozatalában, amiben bővelkedik mostanság az életem.

ÖE: *De rejtélyes vagy!*

IB: Azzal ugratott valaki: Na, mi leszel, ha nagy leszel? Hát a Teológián nem tanultatok meg a lelkigondozást? Azóta sokat töprengtem ezen, és a következő válasz fogalmazódott meg bennem: Remélem elég jó lelkigondozó, barát és társ leszek, aki képes *jelen* lenni és *ott* lenni, ahol Isten akarja látni.

Búcsúzásféleség

Visszatekintés az elmúlt esztendőre, a hatodévre

Mostanában elég gyakran merengtem el azon, hogyan is foglalhatalam össze az itt eltöltött időt, hogyan is búcsúzhatnék el mindentől és mindenkitől. Már régóta készülök erre.

Ha végignézem az egész hatodévet, akkor azt látom, hogy alapvetően nagyon jól éreztem magamat itt. Elmondhatom, hogy sok barátot szereztem, többek közt olyanokat is, akik a legnehezebb időben is mellettem állnak és álltak, még akkor is, amikor nagyon magányosnak éreztem magam.

Sok mindent megtapasztaltam és jó néhány dologra rájöttem. Például, hogy nagyon-nagyon szeretem a gyerekeket, szeretek foglalkozni velük. Rájöttem, hogy a kamaszok is nyitottak, ha látják, hogy foglalkozunk velük és minket is ér-

dekel a véleményük. Rájöttem, hogy az idős néniknek az otthonban arra van szükségük, hogy meghallgassuk őket, hogy ott ülünk az ágyuk szélén, és rájuk figyelünk. És rájöttem, hogy néha a kevesebb több. Nem feltétlen kell nagy szavakat mondanom ahhoz, hogy valaki rájöjjön arra, hogy mellette állok.

Sok mélységet és magasságot éltem meg itt. Voltam nagyon boldog és reménytelenül szomorú. Sok sikerélményem volt. Nagyon sokan szeretnek itt engem, és én is nagyon sok mindenkit szeretek. Sokan bíznak meg bennem. Arra is rádöbbentem, amikor reménytelenül szomorú voltam, hogy milyen jó, hogy vannak szüleim. Anyával is mélyebb lett a kapcsolatom ez által. Rájöttem, hogy úgy, mint egy szülő, csak a saját édes szü-

leim képesek szeretni és mellettem lenni, minden nehéz helyzetben. Milyen jó, hogy van kikhez hazamennem! Hihetetlen volt ez a felfedezés!

Egy másik nagy felfedezésem pedig akkor történt, mikor Jób 4. fejezetéből igehirdetésre készültem. Meghallani Isten hangját, ami halk és szelíd. Az a felfedezés, hogy sokféle körülményből meghallhatjuk, az is nagyon felemelő volt. Isten-nel való kapcsolatom – életemben eddig – itt kezdett el a legjobban mélyebbé válni. Nagyon sokat szoktunk beszélgetni. Ő akkor is itt volt, amikor ujjongtam és akkor is itt volt, amikor nagyon sírtam. Jobban megismertem itt önmagam.

Nem bántam meg, hogy idejöttem. Jó terápia volt nekem ez az év. Nagyon hálás vagyok a gyülekezetnek mindenért. Tu- ☞

dom, hogy sokszor kioktató és ironikus voltam. Senkit nem szerettem volna bántani. Szerettem kimondani azt, ami nyomja a szívemet. Néha ezt durván tettem, amit sajnállok.

Annyit szeretnék még mondani nektek, mielőtt elbúcsúzok (előre bocsánat a tegeződésért, csak így egyszerűbb), hogy nagyon szeressétek egymást! Úgy ahogy

Jézus is szeret, vagyis feltétel nélküli elfogadással. És úgy, ahogyan azt az egyes ember megérzi. Mert mindenki másból érzi meg. Ezt nagyon fontosnak tartom. A szeretet képes elkezdni kiirtani a keserűség gyökerét. Erre jöttem rá a családomon és a barátaimon keresztül, akiket itt kaptam. Nagyon hálás vagyok értük Istennek.

Írásom végén még egyszer szeretnék mindenkinek mindent megköszönni és elmondani, hogy szeretem és mindig is szerettem ezt a gyülekezetet. A nagy örömben és a szomorúságban is. Szerettem itt lenni. Isten áldása legyen mindenkin!

VARGA DIÁNA

Vázlatos visszatekintés 41 esztendőre

1971. július 4.–2012. július 1.

Ha újrakezdhetném, remélem, az Úr Jézus Krisztus most is úgy döntene, hogy elhív a lelkesi szolgálatra, az Ó szolgálatára.

Kisgyerekkoromban, a földműveléssel foglalkozó, majd téeszbe kényszerített szüleim természetes lelkületű vallásosságra neveltek. Életük rendje szerint jártak a picike csanádapácai templomba, de nagy ünnepekkor mindig jelen voltak. Természetes volt, hogy a vasárnaponkénti gyermek-bibliaórán – szülői rendelkezésre – ott kellett lennem. Emiatt nem voltam mindig lelkes, hiszen gyerekkoromban az apácai iskolában is erőteljesen az egyház ellen beszéltek, és a templomba járókat negatív példaként állította ki a nem végtelen bölcsességű osztályfőnök (nevét felejtjük el) a többiek elé, akik megszeppenve vihogtak rajtunk.

Egy vasárnap délelőtti gyerek-bibliakör helyett matiné moziba csábultam el, de otthon azt füllentettem, hogy ott maradtam az istentiszteleten. Szüleim kíváncsiak voltak rá, hogy miről prédikált „Lajos bácsi” (Hegedűs Lajos), és én bátran felmondtam a nem hallott prédikációt. Csakhogy este Lajos bácsi és felesége családlátogatásra jöttek, és szeretettel érdeklődtek fejem búbját simogatva, hogy miért nem voltam délelőtt a gyermekbibliakörön. A helyzet kínos volt és felejtetetlen.

Az orosházi Táncsics gimnázium falai között folytatta az Úr Jézus az elhívásmat, csak nekem arról nagyon sokáig fogalmam sem volt. Visszafelé nézve már jobban értem az Úr módszerét életemben, de akkor ez homályban volt, mintegy sodrásban éltem. Csak nem tudtam, hogy szent sodrásban.

Gyerekkoromban – 9 évesen – átéltem a falunkban 1956-ot, és családi okok miatt közvetlenül átéltem a forradalom leverésének brutalitását is, hiszen nagymamám édestestvérét, Horváth Lajost a pufajkások verték agyon, 1957 februárjában. Négy évvel később szüleimet és nagyszüleimet a kádári diktatúra goromba mó-

don téeszbe erőszakolta, elvéve tőlük kétkézi munkával szerzett magántulajdonukat, földet, lovakat. Ekkor – gyerekfejjel – tudtam, hogy ennek a rendszernek nem leszek a tagja. Érettségi után állami egyetemen nem volt helyem, egyszerűen azért, mert nem is tudtam a helyemet.

Biblia került a kezembe. Eleinte csak lelki disszidálásra készültem, de az 1966-ban elkezdett teológiai tanulmányaim alatt csodálatos lelki hatások értek. Akkor amolyan igei biztatásként a Jn 6,68-at kaptam: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.” Még nem értettem, miről van szó, csak azt tudtam, hogy nincs más utam.

Minden nehézség és korabeli ÁEH-s gazság ellenére szeretettel emlékezem vissza egykori teológiai tanáira, köztük is Dr. Pröhle Károlyra, Dr. Nagy Gyulára, de a többiekre is. Különösen nagy hatással volt rám az evangélikus Dr. Keken András lelkész, a református Dr. Gyökössy Endre (akihez sok évig jártam felszentelt lelkész koromban is), és a református Farkas József. Magántanítványa voltam Dr. Bodrog Miklós lelkésznek is, aki a jungi lélektan álolemelezésébe vezetett be.

1971. július 4-én szentelt lelkésszé D. Káldy Zoltán püspök Csabacsúdon, negyedmagammal (Gabányi Géza, Kalácska Béla, Zátonyi János). Ezt részemről egy hatalmas lelki küzdelem előzte meg. Rám tört a méltatlanság teljesen lebénító érzése, és a felszentelés előtti éjszaka nem tudtam aludni. Akkor történt valami megmagyarázhatatlan. Éjszaka 3 óra lehetett, kezembe vettem az aznapi Útmutatót, és ez az ige állt ott a lapról felemelkedő fényességben, kinagyított fényes betűkkel (mármint az aznapi ige): „Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: »Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass.«” [ApCsel 18,9]

Boldog szegedi másfél esztendő kezdődött 1971. augusztus 1-jén. Letelte után fél éves NDK-élmények következtek, majd hazatérve a Budapest–Pesterzsébeti

evangélikus gyülekezet fogadott be nagy szeretettel. Különösen Bence István kántornak köszönhettem sokat. Egy esztendei erzsébeti szolgálatom alatt sokakkal – mint előtte Szegeden is – bensőséges lelki kapcsolatba kerültem, ott is nagyon sokat látogattam, egyszerűen boldog voltam, hogy fáradozhatok az „Úr szőlőjében”.

A főváros közeli Monoron utódja lettem a tudós Dr. Muntag Andor professzor úrnak, aki akkor került be az ösztövétségi tanszékre. Sok-sok éjjeli beszélgetés maradt meg kedves emlékként, ahogy lelkesen beszélt nekem Luther teológiájáról. Felért ez egy nagyszerű teológiai szemináriummal.

Első önálló szolgálati helyem a ceglédi evangélikus gyülekezet volt. Annak idején elsősorban a püspök szava volt a döntő, ki hol szolgáljon, és ez a képlet nem is volt helytelen. A gyülekezeti munka itt is örömet jelentett, bár sokszor szenvedtem lelkileg a tömény hitetlenségtől, amibe beleütköztem buzgó gyülekezetszervező munkám során. Egyszer érdemes lenne a ceglédi éveket is feldogozni, hiszen egy fontos fejezete az életemnek. Ott születtek a gyerekeim, és amikor 1983-ban a szegedi gyülekezet visszahívott a megüresedett lelkesi állásba (dr. Cserháti Sándor újszövetségi professzor lett), tele templom búcsúztatott Cegléden, de nagyon boldogan mentem vissza Szegedre.

Ott minden nagyon jól kezdődött, a hűséges előd után könnyű volt szorgalmas látogatással megnövelni a templombajárók létszámát. Kinőttük a gyülekezeti termet, ezért elkészült a remek templomfűtés, a most is ékes színes ablakok, az ifjúsági élet számára a pince, és rengeteg lelki gondozottam volt. A családlátogatások tömege mellett. Valahogyan híre ment a munkámnak, mert egy akkor élő magyar író – Bálint B. András – megkérésre, hogy egy hétiig szeretné figyelni a munkámat. Meg is írta a tapasztalatait egy olyan kötetben, amely a „Magyarország felfedezése” elnevezésű sorozatban jelent meg. Az 55. kötetben Bálint B.

☞ András írt hosszan a lelkészi munkámról, 1987-ben. A fejezet címe: „Sem magasság, sem mélység el nem szakíthat.”

Majd következett a már régen érlelődő magánéleti nagy törés, s az ebből fakadó lelki küzdelem. Ennek a küzdelemnek az iszonyatát felidézni is rossz, s ennél sokkal fontosabb az, hogy hogyan lelki-gondozta az Úr Jézus az ő nyomorult szolgáját, aki majdnem kisodródott az általa rajongásig szeretett lelkészi pályájáról. Végül 1988 nyarán egy német nyaralóba küldött Dr. Harmati Béla püspök: gondoljam át az életemet. Átgondoltam és kimondtam az ítéletet önmagam felett. Nem vagyok méltó a lelkészi szolgálatra. Egy egész délután tépelődtem zaklatott lélekkel az üdülőt körbeölelő erdőségben, és nagyon vergődtem. De mégis kimondtam a kegyetlen ítéletet. Nem vagyok méltó.

Amikor visszamentem az üdülőbe, az otthonvezető hívatott és előadta kérését, hogy legyek szíves vasárnap megtartani az istentisztelet igehirdetését, mert 20 éve nem fordult elő, hogy csak egyetlen egy lelkész (és az is külföldi) legyen az üdülőben. Német lelkész nincs jelen. 20 éve ilyen nem fordult elő! Döbbenet értettem meg a mennyei jelzést: igaz, hogy nem vagy méltó, de végezd a szolgálatot. Átéltettem a bűnbocsánat totális realitását.

Szegedről Békéscsabán keresztül kerültem Orosházára, 1993. november 28-án. Nem én akartam, az akkori orosházi lelkészek kerestek meg. Fegyelmi ügy miatt darázsfészek volt a gyülekezet. Mégis ide kerültem, majd 1995-ben a megye gyülekezetei megválasztottak esperesnek. Újra csak megrendített az érzés, hogy nem vagyok méltó. Ekkor került elém a Jn 15,16: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki...” szentige. Hónapokon keresztül ezzel keltem, feküdtem, hogy nem az én választásom mindez, hanem Jézusé.

Elérkezett az első esperesiktatás napja 1995 decemberében, és nagyon kíváncsi voltam, vajon a püspök milyen ígét választ a beiktatási igehirdetéséhez. Teljes lelki döbbenettel hallgattam a püspök mély hangját, ahogy bejelenti: Jn 15,16. Nem ti választottatok engem... és idézte a gyümölcsstermési köteleességet is.

Folytak az orosházi évek. Családunk minden tagja nagyon szívesen látogatott Orosházára, mindig mindenki jól érezte itt magát. Sajnálom, hogy az unokáinknak már nem lesz ilyen élmény Orosházára.

Itt a végén csak szépre emlékezzünk, de vannak nagyon sötét árnyak is. Nagyon kedves emlékem marad az evangélikus iskola, és ahogy bővíthetjük. Nagyon fontosnak tartottam az óvoda- és az iskolaügyet. Nagyon kedves emlék a zombai háttértörténet. Ez a zombai múlt feladhatatlan, mert hatalmas erejű példértéke van. Remélem, újra felfedezik az orosházi evangélikusok, mit jelenthetett az evangélikus hitért áldozatot hozni. Nagyon kedves az Orosházi Harangszó gyülekezeti újság 19 évfolyama is.

És a fájdalmasan sötét? Igen, a társadalmi temetések miatt sokat bánkódtam, mert nagyon nagy baj, hogy sokan elkárhoznak (ha a Szentírásnak igaza van, márpedig igaza van). Ez a szellemi sötétség sok bánatot okozott nekem.

Itt a végén, az elköszönés kapcsán megmaradok hűséggel a legnagyobb teológiai, hitbeli élményem mellett: a bűnbocsánat, a megváltás ténye életem legnagyobb élményeinek egyike, sőt talán a legfontosabb. Ezért újra és újra a keresztre, Isten Bárányára tekintek, arra a Megváltóra, aki eltépte az adóslevelet (Kol 2,14).

Csodálatos dolog történt 2012. április 26-án. Hazafelé tartottam a gyülekezeti teremről, a felvégi (volt) otthonunk felé. A közlekedési lámpa éppen akkor váltott zöldre, amikor a kapunkhoz értem. A zebrán sokan jöttek át, gyalog, kerékpár-

ral. Egy édesanya és pöttöm kislánya láthatóan egymással beszélgettek, de azt én nem hallhattam. Csak amikor becsuktam a fakaput, hallom a kislány tiszta és csengő hangját: „Kövess engem!” – egészen biztos, hogy anya és gyermeke között folyt valamilyen párbeszéd, de nekem akkor a gyermeki hangon mintha az Úr Jézus szólt volna: „Kövess engem!”. Nyugdíjban is szívemben cseng a gyermeki hang.

Köszönöm azoknak, akik szeretettel fordultak felém, és köszönöm Istennek azokat is, akik – tudva vagy sem – Isten vésői vagy fűrészei voltak az életemben. Hiszem, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van (Rm 8,28). És köszönöm, hogy feleségem munkatársaként is mindenben támogatott, hogy megharcolhassam a hit nemes harcát (2Tim 4,7). Ezért az orosházi gyülekezetért éltünk mind a ketten 18,5 éven keresztül. Mégis az utolsó szavam: Uram, irgalmazz! Krisztus kegyelmezz!

Ha újra kezdeném, remélem, az Úr Jézus Krisztus most is úgy döntene, hogy elhívna az Ő szolgálatára. De tudom, az út a mennyei otthonunk felé tart. Jó, hogy Jézus helyet készített ott mindenkinek (Jn 14,1kk).

RIBÁR JÁNOS

UTOLJÁRA

A nyugdíjba menő esperes-lelkész utolsó orosházi istentiszteleti szolgálatára 2012. július 1-jén, vasárnap, 10 órai kezdettel kerül sor, amikor a gyülekezet vendége lesz Gáncs Péter elnök-püspök, a Déli Egyházkerület püspöke és Radosné Lengyel Anna kerületi felügyelőasszony. A július 1-jei istentisztelet úrvacsorai alkalom is!

Hogyan lesz valaki esperes?

Régi hagyomány Orosházán, hogy a konfirmandusokat a presbiterek és a lelkészek vezetik a templomba, engem 1984 konfirmációi istentiszteletére *Pintér János* kísért be. Útközben beszélgettünk, arra határozottan emlékszem, hogy nagyon meg voltam illetődve, mégis csak az esperes megy mellettem. A templom tornyánál meg akartam kérdezni Tőle, hogyan lett esperes, János bácsi, de helyette ezt kérdeztem: hogyan lesz valakiből presbiter? A templom bejáratáig elmesélte, mit is kell tenni, hogy presbiter legyek.

Hogyan lesz valaki esperes, erre a kimondatlan kérdésre a választ Isten adta meg nekem az elmúlt 28 évben.

De térjünk vissza a konfirmációhoz! Számomra meghatározó élmény volt az orosházi konfirmáció: a pingpongozás az órák előtt, a jó beszélgetések *Kis Jánossal* és *Gyarmati István*nal és az éneklések. Emlékszem egy stencilezett kis papírra, amin a legfontosabb énekek voltak felírva, és azt minden órán kézbe vettük és énekelünk. Végig azt hittem a felkészülés alatt, hogy a „Jer, dicsérjük Istent” má-

sodik versszaka az „Áldjad én lelkem a dicsőség örök Királyát”, mert mindig egymás után énekeltek a 40-es és az 57-es ének első versszakát. A konfirmáció után még sokszor jártam szalonnát sütni, beszélgetni a gyülekezet ifis alkalmaira.

A középiskolát Hódmezővásárhelyen kezdtem a Vendéglátó-ipari Szakközépiskolában. Két érdekes osztálytársam volt ott többek között: *Alácsi Ervin* és *Zalai Mihály*. Egy idő után rájöttünk, hogy két dologban nagyon-nagyon hasonlítunk egymásra: mindannyian nyitottak vagyunk ☞

Isten iránt és ott akarjuk hagyni az iskolát. Együtt jártunk misékre, közben Ervin elmondta, hogy kapucinus szerzetes akar lenni, Misi pedig a színészkedést választotta új hivatásának. Én csak azt tudtam, hogy gimnáziumban akarok továbbtanulni. Mindkettejüknek sikerült elérni vágyaikat, bár Misi most Orosháza alpolgármestereként a politika világában kamatoztatja remek rétori képességeit.

Félévkor mindhárman elmentünk és új iskolában próbáltunk szerencsét. Engem a Jó Isten a *Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába* vezérelt. Hálás vagyok, hogy ott tanulhattam. A hagyományos szigorú oktatás volt jellemző az iskolára, 450 éves hagyományokkal, ahol a történelem és az irodalom megismeréséhez elegendő a régi tanítványok emlékét felidézni a nevetek olvasgatva a falakon és a szobrokon az udvarban.

Különös, de én ott a Református Kollégiumban lettem jó lutheránussá. Ebben *Szabó Gyula* esperes szigorú következettségére is szükség volt. Természetesen a nyári szünetekre is. Egész nyarakat töltöttem táborokban.

Az egyik legmeghatározóbb nyári tábor Gyenesdiáson volt, 1989-ben. Ekkor találkoztam először *Ribár Jánossal*. Tudása, intellektusa, stílusa lenyűgözött. A barátság tábor után is megmaradt. Az ottani egy hét alatt nagyon megérintett a tábor üzenete. Amikor hazatértem, két hétig otthon maradtam a szobámban és a Bibliát olvastam elejétől a végéig. Ekkor kezdett el igazán érdekelni a teológia.

Közben azért az orosházi gyülekezetbe is bekapcsolódtam hétvégeként, ahol *Győri Gábor* kezdte meg szolgálatát. Emlékszem, sokszor kérdezte, milyen hangszeren játszok. Kezdtél kellemetlen lenni, hogy mindig azt mondtam semmilyenen, ezért elkezdtem gitározni és furulyázni, így kerültem a Paraklétosz ének- és zenekarba. Felejthetetlen emlékeket jelentettek ezek a próbák és utazások. Később a New Life ének- és zenekarnak is tagja lettem, amely ugyancsak nagy hatással volt életemre.

A gimnázium végére egyértelművé vált bennem, hogy teológián folytassam a tanulmányaimat. Lelkesen kezdtem el, de közben elég sok kudarc ért. A tanulásban és a próbára tett hitemben éreztem ezeket leginkább. Harmadikban úgy éreztem, jó lesz, ha egy kicsit megpihenek a tanulmányokban. Ezt az időt az angol nyelv tanulásával, önkénteskedéssel és utazással töltöttem. Anglia, Békéscsaba mellett Egyiptom és Izrael volt a legfontosabb állomás, ahol fél évet tölthettem. Ezután a teológia következett a negyedik évvel, majd ismét egy jó éves kihagyás. Ekkor a chicagói teológián folytattam tanulmányaimat, ahol 1997-ben Master of Arts diplomát szereztem. Ezt követően hazatértem. Az utak és a tanulmányok hitben megerősítettek és új látásmódot adtak.

Bár a teológián az utolsó év befejezése számomra nem volt olyan egyszerű, ezért – már mint szigorú teológus – Szarvason kezdhettem meg szolgálatomat, 1998-ban. Egy évvel később segédlelkész lettem. Orosházán szenteltek lelkészé Nagy Ervinnel, ezt követően 2000-ben megválasztottak a szarvasi Ótemplom parókus lelkészévé.

Azóta komoly munkát végeztünk a presbitériummal együtt. A gyülekezetünk építése mellett sikerült felújítanunk valamennyi épületünket: az Ótemplomot, a Szeretetszolgálatot, a parókiákat, a Csatai iskolát. Elindítottuk az evangélikus általános iskolát, fejlesztettük az óvodát. Az idén pedig reménység szerint újra elindul az evangélikus gimnázium. Felújítottuk és országos hírűvé fejlesztettük a Szeretetszolgálatot és a Tessediki hagyományokra megszerveztük a népfőiskolát. Két új gyülekezeti központ alakult ki a diakóniai szolgálattal együttműködve: Középhalmon és Örménykúton. Azt a hatalmas örökséget, amit elődeink ránk hagytak, úgy gondolom, megőriztük.

Közben az Országos Egyház is bízott rám feladatokat: hat éven keresztül országos presbiter voltam, majd hat éven keresztül a zsinat tagja. A Diakóniai Bi-

zottságban pedig az egyház szociális munkáját próbálom tapasztalatommal, tudásommal segíteni. Az egyházban végzett szolgálatom mellett tíz éve vezetem a szociális bizottságot Szarvas Város Önkormányzatában.

Ez idő alatt férj és édesapa is lettem. Feleségem, Dr. Dani Dóra szintén orosházi. Gyermekeim, Dani és Beni, akik számára Orosháza egyet jelent a szeretett nagyszülőkkel. Számomra Szarvas az itthon, Orosháza az otthon. Nem tudom, az agynak melyik része felelős a helynevekkért, az utóbbi 14 évben szinte naponta keverem össze Szarvas Orosházával. Ez mutatja, hogy számomra mindkét város nagyon fontos, így mindkét gyülekezet sorsát természetesen a szívemen viselem.

Sok feladat van még előttem, úgy gondolom, a gyülekezetünkben, ez most ki egészül az egyházmegye feladataival is. Ezt a megbízatást, feladatot nem érzem egyszerűnek, és az elődökre gondolva bizony nehéz lesz megfelelni a magas elvárásoknak. Ha arra gondolok, hogy Ribár János Szarvason milyen komoly szolgálatot és feladatot végzett az elmúlt időben, milyen sok fontos, a gyülekezet és a város életét meghatározó döntésben vett részt, átérzem az esperesi szolgálat súlyát.

Ehhez Isten segítségét kérem, aki az eddigi feladataimban is mindig megsegített. Az Úr Isten mindig megáldott olyan munkatársakkal, segítőkkel, presbiterekkel, akikkel a legnehezebb feladatot is sikerrel tudtuk megvalósítani. Isten segítségével most is bízhatok. Az elődöktől tanulva és Istenre tekintve szeretném elkezdeni ezt az új szolgálatot. Így ezen a helyen köszönöm meg a gyülekezetek bizalmát, remélem, hogy a nehéz szolgálatot Isten segítségével jól tudom majd végezni. *Ünnepélyes beiktatásom 2012. június 23-án, 10 órakor lesz (Szarvas–Ótemplom)*. Minden kedves orosházi testvért is nagy szeretettel meghívok erre a kedves alkalomra.

LÁZÁR ZSOLT
esperes

Egyházmegyei felügyelői szolgálatra készülök

„... milyen kikutathatatlanok az ő (Isten) útjai” [Róm 11,33]

1970. március 29-én, az orosházi katólikus templomban részesültem a kezséségben, hat hónapos koromban. Ezt követően templomot hosszú ideig általában csak kívülről láttam. Legfeljebb turistaként tévedtem be ilyenbe egy-egy vá-

rosban. Mindezt nem büszkeségből írom le, hanem mert még középiskolás koromban sem gondoltam, hogy valaha Isten útjára fogok térni, és Róla teszek bizonyosságot. Ez azonban Isten nagyságát mutatja.

Talán huszonkét éves voltam, amikor az orosházi evangélikus templomba először léptem be. A lány, aki ezt nálam elérte, ma a feleségem. Isten üzenetét neki kö-

szönhetően hallhattam meg, s egy idő után már belső készíttést éreztem arra, hogy újra találkozjak Istennel. Ekkor még Budapesten dolgoztam, s ha nem tudtam hazajönni, akkor a Deák téri evangélikus vagy a fasori evangélikus templomba látogattam el. 1995 tavaszán elhatároztam, hogy hivatalossá teszem kapcsolatomat Istennel, s megkértem Ribár János esperes urat, hogy készítsen fel

☞ konfirmációra, majd július 1-jén, családi körben sor került a konfirmációra.

A következő jelentős esemény 2000-ben következett el, amikor felkérést kaptam a presbitériumba, majd a meglepetés akkor ért, amikor a presbitérium és a képviselő-testület felkért a másodfelügyelői tisztség betöltésére, amit nagy megtiszteltetésnek éreztem, s elfogadtam. Ketten mondtunk igent a felkérésre, s végül engem választottak meg. Úgy gondoltam, hogy ezt a tisztséget akkor tudom a legjobban ellátni, ha beiratkozok a Hittudományi Egyetemre. Hittanári szakon 2008-ban végeztem. Közben 2006-ban ismételen bizalmat kaptam a másodfelügyelői tisztség betöltésére.

Másodfelügyelőként és gyülekezeti tagként minden vágyam az volt, hogy gyönyörű templomunk újra megteljen; fiatalok és idősebbek igazi közösséget alkossanak, a Szentek közösségét. Sajnos azonban csak tanévnyitó és tanévzáró alkalmakon tapasztalhattam meg ezt az élményt, illetve még a nagyon sikeres III. Országos Evangélikus Találkozó alkalmából. Erről a „tele templom”-álomról továbbra sem mondtam le. Milyen úton tudjuk ezt elérni? Nem tudom, mert Isten

útjai kikutathatatlanok. Egy biztos: csakis az Ő segítségével.

Életemben iránymutatás: „Őseidnek szent hitéhez, nemzetednek gyökeréhez ne légy hűtlen soha!” Az elmúlt időszakban komoly energiát fordítottam arra, hogy kikutassam, kik is az én őseim. Anyai ágon nagyon nagy segítséget jelentett számomra egy bátaszéki családkutató, Rudolf László, aki előbb saját családját akarta kikutatni, végül oda jutott, hogy az öt bukovinai székely falu kutatását kezdte el, s az első faluról, Józseffalváról családkönyvet adott ki. Ebből tudtam meg, hogy nagymamám, s az ő összes őse bukovinai, a legkorábbiak pedig csiki székelyek. Dédapám unokatestvére Józseffalva katolikus papja volt az 1920-as években.

A bukovinai székelyekről érdemes megjegyezni, hogy Mária Terézia idején Buccow marsall erőszakos úton akarta elérni a székely határőrség felállítását, a Habsburg Birodalom tisztjeinek irányítása mellett. Mivel a székelyek jelentős része nem kívánt idegen hadseregben szolgálni, ezért ellenálltak a besorozásnak, amire válaszként az osztrák hadsereg a Madéfalván gyülekezőket és az ott lakó-

kat 1764. január 7-én ágyúszóval ébresztette, s halomra lövette. Az életben maradtak továbbra sem voltak hajlandók nemzeti függetlenségükről lemondani, ezért inkább házaikat, vagyonaikat hátrahagyva előbb Moldvába, majd Bukovinába mentek, s kezdtek új életet. (Akárcsak a zombai ősök.)

Apai ágon meggyőződésemm volt (mivel édesapám így tudta), hogy szintén katolikusok az őseim. A legnagyobb meglepetés akkor ért, amikor gyülekezetünk levéltárában nekikezdtem a családkutatásnak, s kiderült, hogy őseim 98%-ban evangélikusok. Végigvezetve a családfát odáig jutottam, hogy ősapám közül Dénes István és Dénes György nagy valószínűséggel a zombai csoportot Orosházára vezető Dénes Sándor tanítómester fiai, valamint szintén ősapám az a Sitkei Mihály, aki a letelepedési tárgyalásokon részt vett.

Apai nagyapámat Szegeden keresztelték meg az evangélikus templomban, míg nagymamámat az orosházi katolikus templomban. Azonban az ő apai nagyszülei is evangélikusok, Csorvásról. Elmondhatom tehát, hogy 1995-ben visszatértem orosházi őseim hitéhez.

Amikor a megyei felügyelői jelöltségre felkért Ribár János esperes, gondolkodási időt kértem, s kerestem magamban a kifogásokat: „Miért pont én? Biztosan van nálam alkalmasabb ember erre a tisztségre.” Egy idő után azonban úgy éreztem, hogy ha Isten az Ő útjára tudott vezetni, akkor talán ezzel a feladattal is Ő akar megbízni, s erre csak azt mondhatom, amit Sámuel mondott Éli pap tanácsára az Úrnak: „Szólj, URam, mert hallja a te szolgád!” [1Sám 3,9]

MADARÁSZ GÉZA

CSAK LEGALÁBB

*Tied a kereszt, miénk a szabadság...
Csak legalább ámulni tudnánk!*

ISTENNEK HÁT TAL

*Aki Istennek háttal fordul,
Csak a maga árnyékát látja.
Aki Istentől elfelé megy,
Annak szüntelenül nő az árnya,
Míg belevész az éjszakába.*

NINCS BAJ

*Évek száma nő...
Fogytán az erő.
S bár alkonyul,
„nincs baj, él az Úr!”*

(Szösszenetek az 1925-ben született
Füle Lajostól, aki költő és építész)

A Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye hírei

A hat évvel ezelőtt megválasztott egyházmegye 2012. április 14-én, szombaton, 9 órai kezdettel megtartotta utolsó, egyben ünnepi közgyűlését. A küldöttek meghallgatták a cikluszáró esperesi és egyházmegyei felügyelői jelentést, és a megyei szvsz pénzügyi jelentését. Az ünnepi alkalmat istentisztelettel és oltári szentséggel (úrvacsora) fejezték be a küldöttek.

Az egyházmegye jelölőbizottságának elnöke, Koszorús Oszkár ismertette, hogy az új egyházmegyei elnökségre a jelölést a közgyűlés napján lezárták, tájékoztatta az egybegyűlteket, hogy a 12, szavazatra jogosult anyaggyülekezetből 10 gyülekezet presbitériuma küldte be a jelölését határidőre, s a jelölés egyhangú: esperesnek Lázár Zsolt Szarvas-Ótemplomi lelkész, egyházmegyei felügyelőnek Madarász Géza orosházi presbitert, hitoktatót jelölték a presbitériumok. A megyei közgyűlés tudomásul vette, hogy a szavazatokat április 30-áig kell elküldeni a jelölőbizottság elnöke címére. Annak ellenére szükséges eleget tenni ennek (a törvényeink értelmében), hogy nincs szó többes jelölésről.

Május 3-án a jelölőbizottság (Koszorús Oszkár elnök, Lászlóné Házi Magdolna lelkész és Ördög Endre lelkész) tagjai felbontották a határidőig beérkezett borítékokat. A 12 gyülekezet presbitériuma egy kivétellel beküldte a szavazatát. A szavazás egyhangú volt.

Az új egyházmegyei elnökség (Lázár Zsolt esperes és Madarász Géza egyházmegyei felügyelő) ünnepélyes beiktatása 2012. június 23-án, szombaton, 10 órai kezdettel lesz a Szarvas-Ótemplomi gyülekezet templomában, a híres Tessedik-templomban. Igét hirdet és az iktatás szolgálatát Gáncs Péter elnök-püspök, a Déli Egyházkerület püspöke végzi.

Az egyházmegyei közgyűlés tagjai a lelkészek, a gyülekezeti felügyelők, és a beiktatott vagy helyettes lelkési állások szerint egy-egy gyülekezeti küldött, akiket a gyülekezetek presbitériumai választottak meg erre a feladatra.

Az orosházi gyülekezetnek (jelenleg) három beiktatott lelkésze van, ezért 3+3 küldöttet választottunk, név szerint: Jantos István, Koszorús Oszkár, Csehi József, illetve bármelyikük akadályoztatása esetén Fehér Borbála, Bánkiné Révész Adrienn, Györgyi István.

Isten gazdag áldása legyen az új egyházmegyei elnökség és közgyűlés életén!

Aranyi Józsefre és Csizmadia Mihályra emlékezünk

Erős vár a mi Istenünk! Emlékezni gyülekeztünk össze egyháztörténeti parkunkban. Emlékezni a város és egyházközségünk alapítására. Azokra, akik 268 évvel ezelőtt, 1744. április 24-én a békeklenséget jelentő Tolna megyei Zombárról a békességet ígérő orosházi pusztára érkeztek.

Nagy tisztelettel köszöntöm mindnyájukat mai ünnepségünkön, megkülönböztetett szeretettel dr. Harmati Béla nyugalmazott püspök urat és Ribár János esperes urat. Ugyancsak örömmel üdvözlöm Aranyi József egykori esperes-lelkészünk mindhárom gyermekét, Júliát, Attilát és Andrást, családtagjaikat, valamint Csizmadia Mihály igazgató-tanító úr lányát, Ellát és fiát, Tárkány Imrét.

A Zombárról és a Dunántúl más településeiről idemenekülőkké ragaszkodtak vallásukhoz, büszkén és öntudatosan vallották evangélikusságukat. Számukra evangélikus vallásuk és magyarságuk megtartóerő volt. Számunkra sincs más megtartóhatalom, csak a Jézus Krisztustól kapott hit.

Egyházközségünk presbitériuma úgy határozott, hogy 1994-ben, Orosháza város és az evangélikus egyházközség alapításának 250. évfordulóján obeliszken örökíti meg a falu életre hívóinak emlékét. Azt is jóváhagytuk, hogy 1995-től minden esztendőben, az április 24-ei alapítási évfordulóhoz legközelebb eső vasárnapon emlékkövet emelünk a soron következő beiktatott lelkésznek és egy jeles tanítónak. Már akkor sem volt titok: ennek célja a gyülekezeti tagok azonoságtudatának erősítése. Legyen büszke a helyi evangélikusság azokra, akik Orosháza előrelépése szempontjából maradandó értékekkel gyarapították közösségünket, az egész települést.

Most az Aranyi József esperes-lelkész emlékét idéző 35. és a Csizmadia Mihály tanító nevét őrző 36. kő előtt állunk meg. Elevenítsük fel életpályájukat!

Aranyi József több mint négy évtizedig volt aktív lelkész, ebből négy esztendőt töltött Orosházán. Egy Nógrád vármegyei kisközségben, Heréden született, 1913. március 20-án. Apja, Aranyi István kőműves, építési vállalkozó. Édesanyja, Svechla Mária három gyermekét nevelte, s a falusi gazdaságot vezette. A nagypapa vezetésével gyakran tartottak családi bibliaórákat, ahol a kis Jóska, mint szépen és értelmesen olvasó ifjú szólaltatta meg a

maroknyi gyülekezet előtt a napi szentígyét. Az elemi iskola befejezése után nyolc évig az aszódi evangélikus gimnáziumban tanult, különösen az idegen nyelveket kedvelte, kitűnően érettségizett.

Gyermekkori álma valósult meg, amikor az 1932/33-as tanévben beiratkozott a soproni teológiára. Olyan évfolyamtársai voltak, mint a későbbi püspök Dezséry (Bielek) László, majd a mi egyházmegegyünkben is szolgáló Benczúr Zoltán, Benkő István, Fecske Pál, Feller Ádám, Szepessy Károly. A teológiai fakultáson töltött négy esztendő a komoly tanulás ideje volt. Tankönyv alig lévén, gyorsírással jegyzetelte professzorai előadását, majd írógéppel sokszorosította. Ezzel némi készpénzre tett szert, amiből ausztriai utazásait fedezte, gyakorolta a német nyelvet.

1936-ban szigorlatozott a hittudományi karon, lelkészi ordinációja Salgótarjánban történt. Ezután ösztöndíjjal jutott a berlini Friedrich-Wilhelms-Universität-re (a későbbi Humboldt egyetemre). Érdeklődéssel hallgatta és vett részt Leonhard Fendt professzor gyakorlati teológiai előadásain és szemináriumain. Különösen a hitoktatásban, a valláspedagógia és az ifjúkor lélektana vonzotta.

Felsőgallán, Érden, Balassagyarmaton, a felvidéki Mátyusföldön, Nemeskajálon, majd Hartán segédlelkész, Rákosszentmihályon vallásnár lett. 1940-ben feleségül vette Molnár Julianna evangélikus tanítónőt, s három gyermekük: Attila (1941), Aba András (1942) és Júlia (1945) született.

A második világháború sodorta Békés megyébe, Gádorosra, mivel Pusztay József tragikus halálával lelkész nélkül ma-

radt a gyülekezet. A püspök előbb kinevezte lelkészi szolgálatra, majd 1946. április 28-án beiktatták.

Az ő életét sem kerülték el a csapások: felesége 1946 decemberében váratlanul meghalt. A gyászév eltelte után házasságot kötött Öry Erzsébet szentesi tisztviselőnővel, aki felvállalta a három félárva gyermek nevelését, s ezt becsülettel teljesítette. Aranyi József az egyre nehezedő körülmények között is szorgalmasan végezte a gádorosi szolgálatokat, egyházmegyei számvevővé és zsinati póttaggá választották. Máig emlékezetes, amikor Ordass püspök 1948-ban, Gádoroson tett látogatást, s a lelkészcsaládot megáldotta a templomban.

1952 tavaszán Gyöngyösi Vilmos lelkész eltávozott az orosházi gyülekezetből. A presbitérium úgy határozott, hogy a megüresedett lelkészi állást meghívással töltik be. Aranyi József esett a választás. Az 1952. június 15-ei közgyűlésen Botyánszki János esperes a következő szavakkal ajánlotta az új lelkészt az orosháziak figyelmébe: *„Aranyi József kiváló lelképásztor és nagyszerű szervező, felesége hűséges munkatárs a belmissziói munkában. Ami fontos, hogy személye alkalmas az állam és az egyház közötti békés viszony továbbépítésére.”* 1952. június 6-án beiktatták, az igazgatólelkész továbbra is Fürst Ervin maradt. Aranyi József beköszöntőjében elmondta: *„... az vezet, hogy az Isten félem és az embert becsülöm.”*

Közben nagy átrendeződés történt a Magyarországi Evangélikus Egyházban is. A zsinat déli és északi kerületre osztotta az addigi négy püspökséget. 1952. július 18-án alakult meg a Déli Egyházkerület és az új Nyugat-Békési Egyházmegye. Október 21-én tartották meg első ülését, ahol Aranyi József esperes és dr. Nádor Jenő felügyelő elnökölt.

Nem volt könnyű helyzetben az esperes-lelkész. Ez az az időszak volt, amikor a diktatúra a társadalom minden szelét ellenőrzése alatt tartotta. Az egyházat megfosztották autonómiájától, a gyülekezet megmaradt földbirtokait „önként” fel kellett ajánlania az államnak, elvették a nőegyleti házat, az emeletes bérházat, minimálisra kellett csökkenteni az egyházi alkalmazottak létszámát. A munka azonban folyt. 1955-ben például 212 gyermeket kereszteltek, 101 párt eskettek és 198 evangélikust temettek. Aranyi József a helyi és az egyházmegyei szolgálatokból is kivette a részét.

Aztán 1956 nyarán Orosházáról a Dunántúlra kérte áthelyezését, június 15-én pedig lemondott lelkészi állásáról.

Fia, Aranyi Attila szerint édesapja az orosházi négy évet tartotta pályája csúcsának. Végül mégsem a Dunántúlra, hanem Csépara került. Pannónia motorke-rékpárjával télen-nyáron járta a szórványokat, hirdette Isten igéjét. 1978-as nyugdíjazásáig életben tartotta a csépai gyülekezetet. Ezután Aranyi József és felesége Budapestre költöztek. Nyugdíjas-ként fiatalkori álmait valósította meg, utazott. Eljutott Athénba, Rómába, Párizsba, Londonba. Utolsó templomi szolgálata 1990-ben volt, Anikó unokájának és férjének esketése a Deák téren. Tatabányán érte a halál. Attila elvitte szüleit a saját házába, ahol édesapja 1999. október 3-án elaludt. Urnáját a kelenföldi evangélikus altemplomban helyezték el, ahova 2005-ben követte őt hűségese felesége.

A 36. emlékkövön **Csizmadia Mihály** egykori igazgató-tanító nevét olvashatjuk. Szülei tősgyökeres orosháziak, a településalapító evangélikusok közé tartoztak. Apja, Csizmadia János törekvő gazdálkodó, az egyház képviselő-testületének tagja, édesanyja, Gabnai Erzsébet a háztartást vezette, gyermekeit nevelte a hitre, a szépre, a jóra.

Csizmadia Mihály 1890. február 17-én született Orosházán. Az elemi iskola hat osztályát Kiscsákón végezte, majd az orosházi polgári iskola padjait koptatta négy évig. 1906-tól a Benka Gyula által igazgatott szarvasi evangélikus főgimnáziumhoz kapcsolt tanítóképzőbe iratkozott. Komolyan vette tanulmányait, mint a szivacs, szívta magába az új ismereteket. Sikeresen teljesítette az írásbeli és a szóbeli vizsgákat, helyt állt a próbatanításban, és 1910-ben megkapta a kántortanítói oklevelet. Azzal a tudattal kezdett munkához, hogy a tanítótól függ a család, a társadalom, az egyház és a haza jövője.

Néhány hónapig Orosházán helyettesített, majd rövid időre a Nyitra vármegyei Aszós és Holics, aztán a Győr megyei Kispéc és Kajár gyülekezete választotta meg evangélikus tanítónak. 1912 augusztusában pedig hazajött Orosházára, Veres József esperes-igazgató lelkész alkalmazta.

Kezdetben a Központi, majd a Zombai és a Hajnal utcai evangélikus népiskolában oktatta az I-II. vegyes osztályt, heti

21 órában. A fennmaradt tanítási tervek szerint öt-öt tantárgyat oktattak. A vallás-oktatásnál megtanították a gyermekeket imádságokra, a nyelvtanítás tantárgynál elsajátították az írás és az olvasás alapjait, a mennyiségtanban az 1–10-ig terjedő számkörben a négy alapműveletet gyakorolták. Művészeti tárgyak címszó alatt énekelni és rajzolni tanultak, heti egy órában pedig testgyakorlatokat végeztek. A második osztály tantervéből csak két mondatot emelek ki: „a gyermek értelméhez mért versek betanítása és értelmes előadása”, másutt: „írásbeli számolás annyiban, hogy a szóbeli számolást le is tudják írni”.

A család rendelkezésemre bocsátotta Csizmadia Mihály tanítói zsebkönyvét az 1914/15-ös tanévről. Az első osztályban a létszám 61, a másodikban 59. Tehát egy tanteremben, egy tanítóhoz 120 gyermek

járt. Nem volt könnyű, ő azonban igyekezett szeretettel, gyöngédséggel, de ha kellett, szigorral nevelni a rábízottakat, hitt a paraszti réteg nemzetfenntartó szerepében.

Az időközben kitört nagy háború őt sem kímélte, katonai szolgálatát Neuhausban töltötte. 1916-ban házasságot kötött Soós Juliannával, két lányuk, Olga (1926) és Ella (1928) érte meg a felnőttkort.

1924-től 1946-ig a Központi evangélikus népiskolában tanított, felváltva ötödikes fiúkat és ötödikes lányokat. Náluk már nyolc tantárgy volt, a heti óraszám 27-re növekedett. Minden tanév végén komoly esemény volt az érdeklődők tömegeit megmozgató templomi évszázó vizsgálta.

Volt egyházmegyei törvényszéki jegy-

ző, az iskolaszék tagja, a tanítóegyesület pénztárosa, rendszeresen tartott biblia-órákat. 1932-től 1937-ig az orosházi népiskolák igazgatója volt, ugyanakkor megválasztották a békési egyházmegyei tanítóegyesület alelnökének. Javaslatára a presbitérium megszavazta azt, hogy a délelőtti és a délutáni tanítást egyfolytában, 8–13 óráig tartsák meg. Az 1937-ben indult Orosházi Evangélikus Gimnázium iskolai bizottságának is tagja volt. Mindkét lánya a helyi gimnáziumba járt.

Ő maga tevékeny ember volt, apósa mellett kitanulta a lakatos szakmát, a nyári szünetekben a rábízott cséplőgéppel járta a tanyákat. Apósa elégedett volt vejjével és egy szép családi házat építtetett nekik Orosháza fútcáján.

1946-ban aztán jelentős változás történt: minden elemi népiskola általános iskola lett. A nyolcosztályos evangélikus gimnázium alsó tagozatából és az evangélikus iskolákból életre hívták az orosházi Evangélikus Általános Iskolát. Kialakították a szakrendszert, Csizmadia Mihály magyart és gazdasági gyakorlatokat oktatott. Majd az evangélikus iskolából 2. számú iskola lett és a gimnázium helyére, a Bajcsy-Zsilinszky utcára költözött. Az 1948-as államosításkor Csizmadia Mihályt átvette a 2. számú általános iskola, ahol 1955 júniusának végéig, 65 esztendőskoráig tanított.

Időközben felesége meghalt. Ezután néhány esztendeig még Orosházán élt, majd Tótkomlóra költözött Olga lányához, aki főkönyvelő és dr. Kuczka János ügyvéd felesége volt. Pár év után másik lányához, a postatisztviselő Nádor Lászlóné Elláékhoz ment Szegedre. 70 éves tanítói jubileumát még megérte, megkapta a rubindiplomát. Kisebb baleset miatt Deszkre került, a kórházba, ahol 1983. január 27-én meghalt. Három hét múlva lett volna 93 éves. Az orosházi Felvégi temetőben helyezték örök nyugalomra.

Végezetül a Példabeszédek könyve 22. fejezetének 6. versét idézem: „Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” Aranyi József és Csizmadia Mihály megfelelően nevelte a rábízott gyülekezeti tagokat és gyermekeket, mert az évtizedek múlásával sem tértek el ettől. Hajtsunk fejet emléük előtt!

(Elhangzott 2012. április 22-én.)

KOSZORÚS OSZKÁR

A vasárnapi evangélikus istentiszteletek igehirdetéseit a kedves testvérek meghallgathatják az interneten is, mégpedig az oroshaza.lutheran.hu oldalon. Igehirdetéseink 2008. augusztus 31. óta mindig felkerülnek a világhálóra (eltekintve egy-két technikai hibától), így rendszeres a közkinccsé tételük. Isten áldása legyen minden olyan alkalmon, ahol az Ő igéje hangzik. Hisszük a próféta tanítás szerint, hogy „...az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amit ért küldtem.” [Ézs 55, 11]

Pünkösd-várások

Ribár János esperes úrnak ajánlom, barátsággal.

A mennyire az időben vissza tudok emlékezni (és ez nem kevés), jó volt húsvétváró gyermeknek lenni. Természetes dolog volt, hogy a húsvéti ünnepeket mi, gyerekek, a piros pünkösd napját a szüleink számították a naptárban. De, mint ahogyan az már lenni szokott, ezek a jeles napok számítás nélkül is minden évben rendre megérkeztek.

Nemrégiben az evangélikus gyülekezet levéltárában őrzött régi írások egyike kínálta elem olvasásra az alábbi ünnepváró szép szavakat: „Pünköst szépséges ünnepe húsvét után az ötvenedik napon”. Piros pünkösd ünnepére ma is a természet adta tavaszi pompa idején kondulnak meg a harangok, és nyílnak meg a templomok ajtajai. A miénk sem csak a déli főbejáratát, de a templom összes ajtaját hívogatón tárja ki a hívek előtt. Aki a déli oldalajtón lép be vagy ki, az az ajtószárnyak belső oldalán a következő vésett feliratot olvashatja. Az elsón: „Készült / 1866 janu 20 dik / Vitéz Mihály / Asztalos mester-nél / Vári Béla és / Filippinyi András / Segédek által”. A másodikon: „Készítésnél / Jelen volt / Gyulai? / Komlósy / Károly / És Takács László”.

A templom keleti ajtajának – mely hajdan a főbejárat volt – belső oldalain szintén olvashatók korabeli feliratok: Az egyik szárnyon: „Készült 1866 V. M. / Asztalos és S. L. lakatos / Mesterek által” (S. L. = Subkégel Lajos). A következőn: „Torkos Károly / Győry Vilmos / Lelkész Urak és / Janók Ferentz / Gondnokasága alatt”. Torkos Károly (1850–1878) között, Győry Vilmos pedig (1862–1876) között teljesítettek lelkesítő szolgálatot Orosházán. Az említett templomajtókon a pünkösd, a szentlélek megszállásának ünnepére belépve az ő emléküik nyomában járunk.

Nemcsak a templomajtók régi feliratait emlékeztetnek bennünket az idő múlására, de a száz esztendőket is meghaladó

időkből ránk maradt régi írások is. Az egyik szerencsével meglelt régi írás pünkösd gondolatai szerint: „Jelentőséget az a remény ad a pünkösdnek, melyet a hívek szívében évenként felelevenít; a dolgok jobbra fordulásának vigasztaló reményét. Mint Jézus tanítványait megszállotta a szentlélek, hogy az igét terjesszék, úgy szállja meg napjainkban is a fásult emberek lelkét, megteremtve ez által a társadalom üdvös és egészséges újjászületését. Elmélkedjünk e szent ünnepen a kereszténység léleknevelő tanításáról. Vessen egy pillantást mindenki lelke mélyébe, hogy ott találja-e a hitnek gyökerét, amely ha kihajt, virágot nevel, gyümölcsöt érlel, mihelyt a hit igazságait tisztelni, követni próbáljuk...” (Orosháza, Anno: 1890).

Parajdi pünkösdölő gyerekek
(Fotó: Vadász Gábor)

Szokásban volt a pünkösd ünnepekre egyéb, Orosházát érintő eseményeket is időzíteni. 1885-ben például május 24–25-én olyan örömdetes eseményt ünnepelt Orosháza, amelyre jó érzéssel lehet emlékezni. A Polgári Olvasókör kezdeményezésére a község népnepélyt rendezett a kincstártól megvett pusztaföldvári (több mint ötezer katasztrális holdnyi) föld birtokbavételének örömeire. Korabeli leírásokból tudjuk; igazi „piros pünkösd” napjai voltak ezek, szép tavaszi idő tekintett le az Alföldre. Az ünnepélyre érkező országos képviselők fogadására özőnlött a nép Veres József lelkész, országgyűlési képviselőnk lakása elé. A széles Nagy ut-

ca (ma Tánccsics Mihály utca) eléggé keskenynek bizonyult a sokaság befogadására. A népnepély leírása oldalakat venne igénybe, a látványosságáról is csak annyit, hogy a lovas bandériumon kívül más meglepetésben is volt részük az országos notabilitásoknak. Veres József lakásánál kilencven, piros-fehére öltözött, leányka a lakás lépcsőitől két sorban állva, élő pünkösd virágkoszorút alkottak. Életvirágok voltak ők, a tavasz mosolygó kertjéből.

Az Alföld Szállóban megrendezett esti banketten megjelentek száma meghaladta a négyszáz főt. Az első poharat a szabadság, egyenlőség, testvériség elveit hirdető apostolra, Kossuth Lajosra ürtették.

A következő esztendő pünkösdjének második napján Veres József „országos képviselő” Szabad Szentetornyán tartotta beszámolóbeszédét. A beszéd után pedig az ottani függetlenségi olvasókör zászlóavatási ünnepélyén vett részt, amit pünkösd népmulatsággal tetettek emlékeztetéssé. A kutató ezúttal is az olvasó kedvéért igyekezett visszapillantani több mint egy századot helyi történetünkbe. Többünknek nagyapái éltek a felidézett korban, tudtak róla, hogy pünkösd napja a Szentlélek elküldetésének emléknapja; így tudták! És hitték, hogy az öröm ünnepe is, mert az akkori mostoha, szegényedő világban is tudtak művelhető, termékeny földet szerezni ekéik alá. Kedves volt számukra minden ünnep, a pünkösd különösen. Először a tavasz ébredése miatt, meg azért is, mivel ők a község jó és balsorsának egyaránt viselői voltak, ezért a „közörmöből” is részt kívántak maguknak.

Tavaszi népszokásainkban szintén máig ott él a pünkösd ünnepkör, melyben a pünkösdkirály-választás is a történetileg jól dokumentálható szokásaink közé tartozik.

VERASZTÓ ANTAL

Händel Messiása koncert DVD-n

Ritka vállalkozás a maga egészében megszólaltatni Händel monumentális művét, a Halleluja-kórusáról méltán világhírű Messiást. A közelmúltban nálunk vendégszerepelt és a rádiós istentiszteleten közreműködött kamarakórus, valamint egy fiatal muzikusokból álló zenekar 2010 decemberében, a budapesti Kálvin téri református templomban nagy sikerrel mutatta be az oratóriumot. Ennek felvétele van azon a DVD-n, mely iratterjesztésünkben és a Lelkesítő Hivatalban 1500 Ft-ért megvásárolható, illetve megrendelhető.

Feltámadás ünnepe utáni események

Aprilis 14-én, szombaton, 9 órai kezdettel volt a Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye ciklust záró ünnepélyes közgyűlése Orosházán. Három összefoglaló jelentés hangzott el: rövid esperesi jelentés után következett a körültekintő jelentés az egyházmegyei felügyelő, Koszorús Oszkár részéről, valamint az szvsz elnöke, Kittlinger János az egyházmegye gyülekezeteinek anyagi életéről számolt be a pénzügyi zárszámadás, költségvetés alapján. A közgyűlés előtt a jelölőbizottság elnöke, Koszorús Oszkár ismertette az új egyházmegyei elnökség megválasztásának helyzetét. 10 gyülekezeti jelölés érkezett be a jelölőbizottsághoz, mind a 10 Lázár Zsoltot jelölte esperesnek és Madarász Gézátt egyházmegyei felügyelőnek. A szavazatokat április 30-ig kellett leadni. Az egyházmegyei közgyűlés (és a hatuszandós időszak) úrvasorai istentisztelettel fejeződött be.

• **Április 21-én**, szombaton, a Fénysugár Nyugdíjasegylet 10 éves fennállását ünnepelte. A több mint 50 résztvevő nagy szeretettel fogadta D. Dr. Harmati Béla nyugalmazott püspököt, akinek püspöki igehirdetésével és ez által Isten áldásával indult el ez a szolgálat 2002. március 12-én. Koszorús Oszkár, a civilszervezet vezetője tekintett vissza az elmúlt gazdag időszekekre. Túrmezei Erzsébet verseiből is elhangzott, mert a klub az elmúlt hetekben megemlékezett arról, hogy a neves evangélikus költőnő éppen 100 esztendővel ezelőtt született. A

püspök úr mostani köszöntésének tartalma az áldás továbbadásának fontosságáról szólt. A lelki rész után gazdagon terített asztal varázsolódott élénk, bőséges ünnepi ebédre került sor.

• **Április 22-én**, vasárnap, a 10 órai istentisztelet igehirdetője is D. Dr. Harmati Béla ny. püspök volt, aki az előírt szentige alapján nagyon személyesen szólt a gyülekezethez. Az igehirdetés meghallgatható a gyülekezeti honlapon. Közvetlenül az istentisztelet után a gyülekezet egy része még részt vett a saját emlékparkban rendezett egyházi településalapítási ünnepségen. Másfél évtizedes hagyomány, hogy minden esztendőben emlékkövet állítanak egy lelkésznek, és egy tanítónak, akik sokat tettek az evangélikus gyülekezetért. Ezt a megemlékezést hosszú idő óta Koszorús Oszkár helytörténész tartja. Idei előadása Aranyi József lelkészről és Csizmadia Lajos tanítóról Harangszó újságunk 8–9. oldalán olvasható.

Az egyházközség presbitériuma (tekintettel a 250 településalapítási évfordulóra) az 1990-es évek elején határozta el, hogy 20 esztendőn keresztül minden évben sor kerül az emlékköveknek felszentelésére.

• **Április 23-án**, hétfőn, a városi fúvósok koncertjére került sor templomunkban. Másnap az önkormányzat tartotta településalapítási ünnepi ülését nálunk, s itt került sor a minden esztendőben szokásos kitüntetések kiosztására is. Na-

gyon fontos az orosházi evangélikus gyülekezetnek zombai evangélikus öntudatra ébredni, mert ezt a történelmi tényét és annak spirituális üzenetét más nem hordozza helyette. A helyi sajtó is bizonyára más felekezetek iránti tapintatból hallgatótt erről a tényről.

• **Április 28-án**, szombaton délután az egyházközség presbiterei és a képviselőtestület tagjai találkoztak és ismerkedtek az idei konfirmandusokkal, majd a konfirmandusok szeretetvendégségen vettek részt, a presbiterek és a képviselő-testületi tagok pedig megtartották első közös gyűlésüket. A napirendi pontok között szerepelt az új egyházmegyei elnökség megválasztása, a Győry Vilmos Szeretetszolgálat működésének bővítése, a kerületi felügyelő megválasztása, valamint az Alvgégi temető ravatalozójának felújítása és kibővítése.

• **Április 29-én**, vasárnap konfirmációi istentisztelet volt templomunkban.

• **Május 5-én**, szombaton este a Pax et Bonum (Béke és jóság) kamarakórus koncertezett templomunkban.

• **Május 6-án**, vasárnap a Kossuth Rádióban 10 órai kezdettel Orosházáról sugárzott istentiszteletet, a Pax et Bonum kamarakórus szolgálatával. Az orosházi gyülekezet honlapján meghallgatható az igehirdetés (oroshaza.lutheran.hu).

• **Május 13-án**, vasárnap felnőtt konfirmáció volt, 14 felnőtt testvérünk kérte a keresztség szentségének megerősítését.

• **Május 19-én**, szombaton Kerületi Misszió Nap volt Bonyhádon. Gyülekezetünkben közel 70 fő vett részt rajta. Orosházi érintettség: húségérem-kitüntetés kapott Koszorús Oszkár és Ordass Lajos-emlékplakettet Ribár János, aki állami kitüntetésben is részesült március 14-én, amikor átvehette a Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetését Navracsics Tibor minisztertől.

• **Május 20-án**, vasárnap Varga Diána hatodéves vizsga-istentiszteletére került sor. A vizsgabizottság tagjai voltak: Dr. Szabó Lajos, az Evangélikus Hittudományi Egyetem rektora, Dr. Szabóné Mátrai Mariann püspökhelyettes, teológiai oktató, Szemerei János a Nyugati (Dunántúl) Egyházkerület püspöke, valamint Varga Diána mentora, Ribár János.

Az 1962-ben, azaz 50 évvel ez előtt konfirmáltak csoportja, létszámuk 36 fő volt. Balról Koszorús Oszkár esperes-lelkész, jobbról Fürst Ervin lelkész, utóbbinak ez volt az utolsó konfirmációs csapata, a kádári diktatúra 62 évesen kényesernyugdíjazta.

Fénysugár-híradó

„Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!” [Zak 8,23]

Nyugdíjasegyesületünk életében mozgalmas időszak volt a húsvét előtti lapzártától a pünkösdöt megelőző, újabb határidőig eltelt negyven nap.

A rendszeres összejövetelek mellett kiemelkedő eseményként tartjuk számon az április 21–22-ei hétvégét, amikor D. Dr. Harmati Béla nyugalmazott püspök úr személyes jelenlétével tisztelt meg bennünket. Nyugdíjasklubunk 10 esztendővel ezelőtt az ő áldásával indult útnak.

A fehér asztal mellett megtartott ünnepségen Ribár János esperes úr köszöntött mindnyájunkat és szólt a mögöttünk hagyott évekről. Ma is úgy érzi, jól döntöttek, hogy az óvoda, az általános iskola és a gimnázium mellett a nyugdíjasokra is kiemelten figyeltek. Ugyanakkor állandó összejöveteli lehetőséget biztosítottak a létszámában mindig gyarapodó réteg számára.

Harmati püspök úr háromnegyedórás előadásában emlékezett a kezdetekre, örült a nyugdíjas-egyesület életre hívásának, s felelevenítette orosházi látogatásait. Azóta ő is nyugdíjasként éli mindennapjait. Egyházunkért, hazánkért, Európáért, az egész emberiségért érzett felelősség csendült ki minden szavából.

Mint klubvezető, e sorok írója is beszámolt az elmúlt időszak főbb eseményeiről, az összetartó, egymásra figyelő, összekovácsolódott közösség életéről. Több tagunk verset mondott, novellát olvasott fel, közösen énekeltünk, aztán az ízletes ebéd elfogyasztása után még hosszasan beszélgettünk. Másnap szinte mindnyájan ott voltunk a templomban, a püspök úr igehirdetésén, majd részt vettünk Aranyi József egykori esperes-lelkész és Csizmadia Mihály igazgató-tanító emlékkövének avatásán.

Szeretetvendégségünkön Bella Rózsa tanár tartott vetített képes előadást Jézus Krisztus szenvedéstörténetéről.

Sokan voltunk az Orosházi Fúvósze-

nekar hagyományos hangversenyén. Az idén április 24-én is templomunkban rendezték meg a városalapítási ünnepséget. Lélekemelő volt a konfirmációi vizsga is.

Május 6-án a Kossuth Rádió templomunkból közvetítette az evangélikus istentiszteletet, Ribár János esperes úr prédikált. Voltak közöttünk olyanok, akik az igehirdetést saját otthonukban, a rádióban hallgatták meg.

Igyekszünk jelen lenni a város kulturális életében is. A Pannon Várszínház előadásában megtekintettük a Dumas-regényből készült Monte Christo grófja című darabot. Néhány tagunk ellátogatott az Orosházi Festők Csoportja, Ökvös András és Ilovsky Béláné festmény tárlatára. Többen voltak a Városi Képtárban Krausz Imre fotókiállításán és Witt Márta könyvbemutatóján is.

A nyári hónapokra ugyancsak tartalmaz programokat szervezünk, legközelebb Bonyhádra készülünk, az egyházkerületi missziói napra.

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

Kedves Testvérek! Áldozatot kérünk az épületeinkért!

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség ebben az esztendőben is meghirdeti az áldozati vasárnapot.

Mint minden évben, most is szeretettel kérjük a testvérek támogató és adakozó szeretetét, mert nehéz és költséges feladatokat kell megoldanunk. Meg kell mentenünk értékes és jelentős gyülekezeti épületeinket a nedvesség és a salétrom támadása ellen. Az összes gyülekezeti épületünk szigetelése elengedhetetlen a közeljövőben. Ezért hirdetjük meg az ideai áldozati vasárnapot ezzel a címmel:

Mentsük meg az épületeinket alászigeteléssel a nedvességtől és a salétromtól.

Gyülekezeti házunk esetében ez részben már megtörtént, de a többi épületnél is meg kell kezdeni a védekezést, ha szeretnénk hosszútávra megőrizni azokat. Egy-egy épületünk szigetelésének bekerülési összege jelentős, mintegy 2 millió forint. Tervünk az, hogy minden esztendőben egy épületnek a szigetelése történjen meg. Körlevelünkben kijelöltük dátumként pünkösdvasárnapját, de az akciót a kiküldött körlevéllel nem zárjuk le, ha valaki később szeretné ezt az ügyet támogatni, köszönettel vesszük. A 2012-es esztendő szentigéjével köszöntünk mindenkit: Jézus Krisztus mondja:

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

Erős vár a mi Istenünk!

Testvéri köszöntéssel:

ÖRDÖG ENDRE
lelkész

RIBÁR JÁNOS
igazgatólelkész

NÉMETH BÉLA
felügyelő

Cogito ergo sum IX.

Gondolatok húsvét után

Már ünnepé szelídültek azok a gyötrelmek és fájdalmak, amelyeket Krisztus Urunknak el kellett szenvednie a keresztre feszítés előtt és alatt azért, hogy teljesítse Istenatyja által elrendelt küldetését.

Állandóan gyötör és nyugtalanít az a kérdés: mi volt a kiváltó ok, hogy az első emberpár indulásakor kapott parancsolat és útmutatás (Vedd tudomásul „Én vagyok a te Urad, Istened! Ne legyen más Istened! Az én nevem feleslegesen fel ne vedd! Ne tégy olyat embertársaidal, amit nem szeretnél, hogy azok tegyenek veled!”) teljesítésének hiánya teremtő Istenünket új útmutatásra, változtatásra készítette. Ezek a parancsolatok és irányelvek a Tudathoz, az Értelemhez szóltak, és az embernek adott Lélekbe íródtak. Tudjuk tapasztalatból, hogy a Tudat labilis, gyenge. Minden új fuvallatra, ajánlatra reagál és változik. Már az Édenkertben elég volt a kígyó képében jelen lévő ördögnek pár szava Évához, és ő elfeledte az Istentől kapott parancsolatot. Ez az állapot végigvonult az emberiség történetén, amelyet két szakaszra bonthatunk. Az egyik a Krisztus születése előtti, a másik pedig a születése utáni. A megelőző időszak állapota a kezdetlegesség jeleit mutatta. Az emberiség az Istentől kapott lelke által érezte egy ismeretlen hatalom, erő, az istenség létét. De nem láthatta, ezért mindenféle képzelt formában jelenítette meg. Ahány nép, ahány nemzet volt, annak mind különböző istenségei voltak. Az egyistenhittől az istencsoportokon át a kiterjedt és nagy istencsaládokig. Ez minden volt, csak nem az első embernek adott, és az emberiség számára elrendelt parancs teljesítése. Vagyis éppen az ellenkezője annak, amit az Úristen mondott: „... ne legyen más istened”. Ugyanígy nem valósult meg az emberek együttélésére vonatkozó intellektus sem. Már kevéssel a teremtés után Káin megölte Ábelt, mert irigykedett rá. Ez az állapot folyamatosan megismétlődött és fokozódott, állandó viszálykodásokig és háborúkig vezetett.

Ezt a körülményt talán azzal magyarázhatjuk, hogy a mennyek birodalmából kitaszított „Gonosz Lélek” (sátán, ördög, Lucifer stb.), aki maga is spirituális lény, birtokul megkapta a Földet és állandóan kártékony, gonosz, rontó gondolatokkal próbálja az isteni parancsok és intelmek betartásának mulasztására sarkallni az emberek gondolatait és cselekvéseit. Ez

egy állandó küzdelem és harc az Úristen által elvárt békességre törekvő emberi lélek és a Föld javainak élvezését sugalló ördögi csábítás között. Az ördögnek könnyű a dolga, mert itt van velünk a Földön. A földi eszközök mellett rendelkezik értelmi eszközökkel is, mint amilyenek az irigység, kapzsiság, keveltség, hatalomvágy, agresszió, rosszindulat, gyűlölködés... Az ember az ördög állandóan jelen lévő mesterkedéseivel szemben a mennybéli Úristentől kapott lelkével gyengének mutatkozik. Hiába van az Isten parancsa beépítve, bekódolva, beégetve a Tudatba, az Értelembe és a Lélekbe, ez gyenge gát, fék és védelem a Föld anyagával élő ember részére. Az útjára bocsátott első emberpárnak az Úr kívánsága szerinti szaporodása, sokasodása a Krisztus születése előtti időkben évmilliók alatt már hatalmas méretűvé változott. Így az ördög által okozott gondok is hasonló nagyságúak lettek.

Ezek a jelenségek és felszaporodott gondok készítették a teremtő Istent arra, hogy új védekező képességre vezesse az emberiséget. A görög bölcsek mondták, hogy „Hoc Teo arritme”, ami azt jelenti: „Az Úristen számol”. Nagyon bölcsen kellett számolnia azzal, hogy az új szemléletű védekezési segítséget és lehetőséget hogyan juttassa el az emberiség számára. Ehhez először is emberformában, emberi testként kellett megjelennie, emberként kellett felnőkednie és ismertté lennie, majd olyan isteni hatalommal felruházva tanítania, segítőnie, gyógyítania, halottakat feltámasztania, amelyek az emberek csodálatát kiérdemelték. Ezt csak az isteni gyermek, Jézus Krisztus által tudta megvalósítani. Krisztus Urunk többéves működése és jó híre feltűnt a hatalom számára. Megkérdezték tőle, hogy melyik parancsolatot tekinti a legfontosabbnak. Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” [Mt 22,37–39] Ebben fejeződik ki, hogy a védekezés lényegét az Értelem és a Tudat helyett az Érzelmek központjába, az emberek szívébe helyezte át. A szív az emberek érzelmi világának a helye. Ha valakit vagy valamit a szívedbe fogadok, azt örökre meg is tartom magamnak. Kell azonban történnie olyan eseménynek, amely a szívek kapuit képes megnyitni.

Az Úristen bölcsességének kell tekintenünk, hogy egy ilyen feladatnak a vég-

rehajtására szánta Krisztus Urunkat, s felkészítette a szenvedések és gyötrelmek elviselésére. Ennek megtörténte és látványa napjainkig képes az emberek szívét, szánalmát és szeretetét megnyitni Krisztus Urunk tanítása, példázata és az Isten szeretete iránt. Mindezt azért, „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki (nem mindenki, de bárki – sic!) hisz öbenné, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” [Jn 3,16] Krisztus Urunk életével, kereszthalálával és feltámadásával egy új hitvilágot, a kereszténységet, a szeretet vallását alapította meg. Ez az új hitvilág, amely kétezzer év óta él, hat és terjed. Ez a hitvilág két évezrede csodálatos alkotásokra teszi képessé az emberiséget mind a művészet, mind az irodalom és az élet minden területén. Mindezek fényesen igazolják, hogy az Úristen által elgondolt és Krisztus Urunk életével és tetteivel bebizonyított hitvilág sokkal hatásosabb az ördög rontó, csábító mesterkedése elleni védekezésre, mint az előző, a Tudatra és az Értelemre alapozott parancsolatok voltak. Eme keresztényi hitvilág terjesztésében az apostolok – főként Pál – tették meg az úttörő lépéseket, majd később a Szentlélek által kiválasztott és elhivatott szentéletű emberek folytatták és folytatják napjainkig.

TÓTH SÁNDOR ISTVÁN
(Életének 91. évében.)

Nyári istentiszteleti rend

– Az előző évek gyakorlatának megfelelően a nyári vasárnapokon (először június 24-én) összesen egy alkalomra, a 10 órás istentiszteletre hívjuk a testvéreket, mivel a Családi és a keresztyén könnyűzenés Reménység Istentisztelet munkaévet záró alkalma egyaránt június 17-én lesz.

– Július 7-ére (szombat) családi napot tervezünk. A programról és a jelentkezés lehetőségéről időben tájékoztatunk.

– 2012/2013-as munka- és tanévünket a szeptember 2-ai istentisztelettel kezdjük. A rákövetkező vasárnapokon indul a többi alkalom is. Kérjük, figyeljék hirdetéseinket, melyekben pontosítjuk ezek dátumát.

Missziós kilátások

A leánygyülekezetekben folyó missziós munka gyümölcsei már látszanak, noha nem annyira látványosak, mint egynémely „sikergyülekezet” eredményei. A mai Magyarországon néhány evangélikus gyülekezetben tapasztalni folyamatos létszámbeli növekedést. Ezen gyülekezeteknél mindenhol megtalálható a misszió, amely nemcsak a helyi közösség felé irányul, hanem a közeli és távoli területek felé is.

Fontos figyelni a jó példára. Ezért amikor még teológushallgató voltam, már megismertem azokat a gyülekezeteket, amelyek mindaddig dinamikusan növekedtek. Már akkor levonhattam azt a következtetést, hogy minden élő gyülekezetben misszió van... ahol ez nincs, az a gyülekezet előbb utóbb elsorvad.

Az egyik magyarországi gyülekezetben az utóbbi pár évben nagy megújulás van. Mind gyülekezeti létszám, mind anyagiak tekintetében. Mi a különlegesége ennek a gyülekezetnek? Nem nevezem meg a közösséget, de elmondható róla, hogy nem újonnan alapított. Hogyan biztat adakozásra a lelkész, kérdeztem az ott szolgálót. A válasz nem különösebben volt kielégítő, mégis tényként le lehet szögezni, hogy tízszerezésre emelkedett a gyülekezeti tagoktól befolyó adomány. Milyen különleges módszer használ? Rendes istentiszteletek alatt is vannak könnyűzenei énekek, de ott sem a különleges zene a vonzó. Minek köszönhető tehát az eredmény? Először is Isten nagy csodája testi-lelki gyarapodás. Másodszor a mostani lelkész előtt már évtizedekig szolgálták kitartó hűséggel. Megvolt a magvetés, most az aratás, és egy új lelkésszel jött a kibontakozás ideje.

Az orosházi leánygyülekezetekben sok alkalom van, amelyek ugyan kis létszámúak, de összességében sok embert lefednek. Egyszerre nincs nagy tömeg, leszámítva egy-egy nevezetes alkalmat. Mindhárom gyülekezetben van bibliaóra, Rákóczi-telepen rendszeres ifjúsági bibliaóra. A hittanos gyermekek gyakran látogatják az istentiszteleteket. Kirándulásokon, táborokban és egyéb alkalmon kovácsolódik össze a közösség.

Úgy gondolom, hogy ez ugyan nem kényelmes szolgálat, de szükséges, mert Jézus ígéretei nemcsak a nagy tömegű alkalmaknak szóltak.

A gyülekezetek gazdasági hátterének biztosításához elengedhetetlen a takarékosság. Mindenki a saját életén is tapasztalhatja, hogy mennyire emelkedtek az utóbbi években az energiaárak. A szente-

tornyai gyülekezeti házban a központi fűtés fagyállóval való feltöltése hozott némi megtakarítást, de hosszú távon csak úgy gazdaságos a fűtés, ha csak egyetlen helyiséget fűtünk az alkalmak miatt, kivéve a kézműves foglalkozást és a karácsonyi istentisztelet, amikor az egész épület fűtéséről gondoskodni kell. Rákóczi-telepen a nemrég kialakított gyülekezeti teremben minimális költséggel lehetünk. Kardoskúton is szóba került kisebb helyiség igénybevétele. A gépjármű üzemanyagköltségén úgy tudok spórolni, hogy a hittanórákat és a látogatásokat összekapcsolom, illetve a bibliaórákra jobb idő estén kerékpárral megyek. Az autóra mégis szükség van, mert sokszor össze kell gyűjteni a nehezen közeledőket, akik így tudnak eljutni az alkalmakra. Ezen ésszerű lépések mellett, hogy pénzt takarítunk meg velük, környezettudatos lépések.

Adakozásra jó szívvel csak ott lehet kérni a gyülekezetet, ahol nem pazarolják el felesleges kiadásokra a nehezen megkeresett jövedelmet.

Egyébként a kis gyülekezetek tagjai 25–30%-kal járulnak hozzá a kiadásokhoz, és ez megfelel a jelenlegi országos átlagnak. Vannak, akik maguk is küszködnek az anyagi megélhetéssel, így csak kevéssel tudnak hozzájárulni. Van olyan, aki erőn felül adakozik, de mégis szívből teszi ezt.

A leánygyülekezetek működési területén folyó munkát segítheti az anyagyülekezet intézményeinek kiterjesztése a le-

ánygyülekezeti településrészek felé. Ez többek között azt jelenti, hogy a szeretet-szolgálat idősök felé végzett szolgáltatásait újra kiterjeszthetjük.

A külterületi temetők jelentek valamennyi bevételt, de a jó hírünket rombolta, hogy a temetkezési vállalkozók között folyó vita keresztüztübe kerültünk. Reménység szerint ebben az esztendőben a külterületi temetőkből megtörténnek azon beruházások, amelyek csak külső forrásból eszközölhetők.

Kardoskúton a helyi önkormányzattal közösen a korábbi esztendőben felújítottuk a templomot és a gyülekezeti házat. Ebben az évben egy mosdót alakítottunk ki.

A többi épület állaga még elfogatható, de a rákóczi-telepi templomot és a szentetornyai evangélikus templomot, illetve a gyülekezeti házat a következő években fel akarjuk újítani, pályázati forrásból, hogy a helyi védelem alatt álló épületek a következő évtizedekben is betölthessék funkciójukat.

A régi idők sajnos nem térnek vissza. A gyülekezetek helyzete nem lesz olyan, mint a háború előtt volt. Mégis úgy gondolom, hogy csak reménységgel lehet a jövőbe tekinteni, hiszen az Istennél semmi sem lehetetlen. Az Atya a kövekből is tud támasztani Fiakat. Ezt már mi is megtapasztaltuk. Lelkileg halott, a hit szempontjából gyökértelen, ateista családból származó fiatalok hitre jutását már mi is átértük.

LACZKI JÁNOS

Leánygyülekezeti programok

TÁBOROK:

- Hittanos napközi tábor lesz alsósoknak Szentetornyan 2012. június 18–22. között. Jairus lányának története áll a középpontban, sok játék, sport is tervben van.
- Lucfalvi EKE gyermek-csendeshét 2012. június 25–30. között. József történetéről lesz szó. Egy autónyi gyermeket viszünk el Kardoskútról és Orosházáról.
- Hittanos napközis tábor felsős tanulók számára Szentetornyan 2012. július 9–13. között. A hét folyamán „A 12 éves Jézus a templomban” történetet vesszük sorra. Lesz a héten kirándulás, céllövészet, számháború, elsősegélyképzés és sok érdekes program. Mindhárom leánygyülekezetből és Orosházáról lesznek gyermekek.
- Országos cigánymissziós hét Nyírtelék–Görögsházán 2012. augusztus 17–21. között. A győzelem témája köré épül a hét. Szentetornyáról és Orosházáról három autóval fogunk menni.

RENDEZVÉNYEK: Kardoskúton hősök napja 2012. május 27-én, 14 órától ünnepi istentisztelet, az emlékműnél beszédet mond Pintér István történész, utána koszorúzás, majd előadással egybekötött szeretetvendégség lesz. Július folyamán a falunap alkalmából ökumenikus istentiszteletet tartunk. Szentetornyan 2012. szeptember 29-én missziói napot rendezünk. Zsarnai Krisztián evangélikus lelkész és nyíregyházi fiatalok szolgálata után közös ebédet vesszünk részt.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

A kilencedik

Két ballagó gimnáziumi osztály búcsúzott 2012. május 5-én iskolánkból. Az egyikben 4, a másikban 4 éve tanulnak együtt a diákok, s most is együtt hallgatták az utolsó csengőszót, és járták végig az osztályokat. Hagyományosan a díszteremben zajlott az ünnepség, de az egész épület a virágok látványától és illattól azt sugallta: rendkívüli nap ez; diák, tanár és szülő közös ünnepe. Az iskola történetében ez volt a 9. ballagás.

Elsőként Vincze Délia lépett a mikrofonhoz. A ballagók, az iskolától búcsúzó diákok nevében szólta a jelenlévőkhöz:

„Első gondolatként hadd fejezzem ki szívből jövő hálánkat pedagógusainknak. Szeretettel gondolunk volt tanítóinkra, tanárainkra, fémhuzalszerű idegrendszerükre, melyet időnként megtépáztunk ugyan, de szét nem szakítottunk. Köszönjük türelmüket, fáradtságos munkájukat, igyekezetüket, hogy embert faragtak belőlünk.

Biológiából szerzett ismereteimet alkalmazva bátran kijelenthetem, hogy az itt álló ballagók „az iskolai természetes szelekció során fennmaradt legfejlettebb, legéletképesebb egyedek csoportja”. Ez a mondat követel némi magyarázatot. Sokan még kisgyermekként léptünk be az iskola falai közé, és most, csaknem felnőttként távozzunk innen. Az itt eltöltött évek alatt számtalan különböző hatás, erő formált és gyúrt minket olyanná, amilyenek ma vagyunk.

Rengeteg élmény: tapasztalat, tudás, barátság, szerelem és még ezernyi boldog perc tett gazdagabbá minket. Évnyitók, istentiszteletek, csendesnapok, szalagavatók, ballagások, kirándulások, versenyek, sportnapok, DÖK-napok, évvárók, és még sorolhatnám.

A gimnázium sok mindenre megtanított minket. Az évek alatt új ismereteket szereztünk: megtanultunk írni, olvasni, nyelveket tanulhattunk; és tanáraink úgy ítélték meg, hogy matematikai vénánkat is fejleszteni kell, így számolni is megtanítottak. A gimnázium, a tárgyi ismeretek mellett, megtanított tűrni, elviselni a

fájdalmas perceket is. Megtanított úgy nézni a világra, ahogyan előtte talán még nem próbáltuk. Az együtt eltöltött idő szoros kapcsolatokat alakított ki, új érzelmeket hozott felszínre, és nem utolsósorban fergeteges bulikat csempészett a monoton hétköznapiak közé. Visszagondolva a mögöttünk hagyott évekre, úgy érzem, nehéz lenne kiemelni egy-egy konkrét eseményt, mégis engedjék meg nekem, hogy a számomra legtöbbet jelentő ajándékról beszéljek, amit itt kaptam. Utunk során minden reggelt énekkel, rövid imádsággal indítottunk. Az áhítatokon, a csendesnapokon, az istentiszteleteken többször is beszélünk és hallhattunk olyan fogalmakról, mint a szeretet, a megbocsátás, a békeesség, a jóság, a hálaadás, a reménység, a hit. Ezek

azok a kincsek, amelyeket remélhetőleg örökre szívünkbe zártunk, s amelyeket magunkkal viszünk, soroljon minket bármerre az élet. Az itt megszerzett kincsek közül szeretnék kiemelni egyet, amely talán a legértékesebb az összes között, s ami nem más, mint a hit. Hogy akarj, tudj, merj hinni még a legnehezebb, legembert próbálóbb helyzetekben is. Hinni önmagadban, embertársaidban, tanáraidban, szüleidben, családodban, a világban, a jövődben, és ami a legfontosabb: hinni és bízni Istenben. Az itt megélt évek során szívünkbe vésődött az érzés, hogy akár boldog, akár szomorú percek várnak ránk, Ő mindig ott van, s vigyáz Ránk.” Gombkötő Klaudia, 11/6 osztályos tanuló így búcsúzott:

„Egy ballagási ünnepség egyszerre szólhat a múlt felidézéséről és a

jövőre való kitekintésről. Elsőként tegyünk egy kis időutazást a múltba! Biztosan emlékeztek rá, milyen volt először belépni ide 6, 10, 12 esetleg 14 évesen. Azóta sok idő telt el, barátságok, szerelmek alakultak ki. Bizonyára rengeteg jó pillanatot éltetek át együtt, de biztosan voltak nehéz időszakok is. Mégis egy közösség tudatuk maradni, és tovább haladni a megkezdett úton. Egy életszakasz végéhez értetek, és számos kérdés felmerülhet bennetek: milyen jövő vár rátok, hogyan álljátok meg helyeteket a felnőttek világában? Útravalóul mi, 11. évfolyamosok, arra bátorítunk benneteket: bízzatok magatokban, az évek alatt megszerzett értékekben és ismeretekben.”

Szép hagyományként a beszéd végén a ballagatók közös éneke köszöntötte a végzősöket.

Fehér Borbála igazgatónő beszédében mindkét osztály diákjaihoz szólta:

Kedves „pernyegyesek”!
„Bened a Cél és nálad a Kulcs” – az osztályotok falára rajzoltatok egy hatalmas kulcsot, amelyen mindannyiőtök számára jutott hely. Babits Mihály gyönyörű verssora örökre a tiétek marad.

Sokszor sokan jelen voltak fontos eseményeken: a 72 óra kompromisszumok nélkül projekten nagy számban vettetek részt minden alkalommal, a Széllrózsán és az EGOT-on is többen ott voltatok. A Székács-projektnap feladatait mindkét alkalommal kiválóan oldottátok meg. A közösségetek motorja Betlehem Orsolya és Balla Diána, akik később érkeztek hozzátok, de végig minden téren lelkesek és lelkesítőek voltak. Orsi szavalóversenyeken képviselte az iskolát, az idén a Justh Zsigmond szavalóversenyen 2. helyezést ért el. Dia sok éve tanul zongorázni, az érettségien kívül önálló koncertjére készül.

A nemzeti ünnepeinkre emlékező iskolai műsorokban többször szerepet kaptatok: Oláh Tibor, Betlehem Orsolya, Potoret Máté, Novák Balázs.

Tóth Henrietta és Nemes Ádám fotópályázatok rendszeres résztvevői

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

és díjazottjai is voltak. Egy különleges verseny igen népszerű volt körötökben. A Szóval? vitaversenyen kétszer is eljutottatok a területi válogatóra: Oláh Tibor, Betlehem Orsolya, Kovács Attila és Halmi Péter öregbítették iskolánk hírnevét.

»Ó hidd el nekem, benned a Cél
és nálad a Kulcs
Madárka tolla se hull ki, – ég se zeng, –
föld se remeg,
hogyan az Isten rád ne gondolna. Az Isten
sem értheti meg,
aki téged meg nem ért.«

Lassan itt a számadás ideje. Hol tartotok a céljaitok elérésében, nálad van még a kulcs vagy már rég elveszítetted? És pótkulcs van-e hozzá?

Kedves „perhatosok”!
„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” [Lk 12,47,48]
Nem könnyű, de nem is lehetetlen az ige szerinti élet. Vannak, akiknek ez sikerül. A 12. év végén hárman közületek kitűnő bizonyítványt kapnak: Csizmadia Réka, Kishonti Fanni, Szemenyei Csilla.
Céltudatosság és szorgalom jellemezte gimnáziumi éveit a következő tanulóknak: Oláh Ágnes, Huszka Melinda és Vincze Délia.
Az évek során számos versenyen képviseltétek az iskolát:
– A városi vitacsatán a Huszka Melinda, Kishonti Fanni és Oláh Ágnes alkotta csapat 1. helyezést ért el.
– A területi angol vers- és prózamonddó versenyen Csizmadia Réka 1., Vincze Délia 1., illetve 2. helyezést ért el.
– Az evangélikus iskolák

természettudományi versenyén biológiából Kishonti Fanni 3. helyezést ért el.
– Az országos Kölcsey versmondó verseny rajzpályázatán az évek során Vincze Délia különdíjat, illetve 2. helyezést kapott.
– Csizmadia Réka énekelni tanul és a színjátszással próbálkozik. Tavaly nyáron ő játszotta Nyilas Misit a Légy jó mindhalál című musicalben.
– Béres Jennifer lovaglásban tavaly megyei 2. helyezett lett összetettben, 2012-ben megyei 1. helyezés ért el.
– Iskolánk röplabdacsapatának tagjai (Oláh Ágnes, Kishonti Fanni, Huszka Melinda, Nagy Réka, Gergely Emese, Csizmadia Réka, Pilán Szabina, Juhász Loretta, Béres Jennifer) már versenyeken is részt vettek.
– Többeket ért az a megtiszteltetés, hogy ott lehettek az ACSI-konferenciákon (Páli Csilla, Csizmadia Réka, Vincze Délia, Kishonti Fanni) és az EGOT találkozón (Győr, Sopron) (Rajki Renáta, Kishonti Fanni, Vincze Délia, Csizmadia Réka, Oláh Ágnes, Nagy Réka, Pilán Szabina) is.
– Néhányan (Juhász Bianka, Juhász Loretta, Zsoldi Kata, Csizmadia Réka, Huszka Melinda) a katolikus templomban énekelnek, szerepelnek jelesebb egyházi ünnepek alkalmával.
– Az Félév Evangélikus Diakonissza Egyesület minden évben kitüntet egy olyan középiskolás fiatalt, aki kiemelkedik a többi közül keresztyén életvitelével, segítőkészségével, viselkedésével. Ebben a megtisztelő kitüntetésben 2011-ben Vincze Délia részesült.
Holnapután érettségi, ami egyben egyetemi felvételi is manapság!

Kérjétek, kérjük Isten kegyelmét, hogy megerősödjétek hivatásotokban, és gyarapodjatok annak tudásában a tanulás által. Mindannyian a küldetés mellé egyéni tehetséget is kaptatok, persze mindenki mást. Alakítsátok át a világot a rátok bízott talentumok által. Ne rejtsetek el kényelemből, ne pazaroljátok el önzésből, azért nem jár Istentől jutalom, kamatoztassátok Isten dicsőségére és az emberek javára. Csak akkor volt értelme idejárnai a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnáziumba.

Legyetek büszkék arra, hogy ebbe az iskolába jártatok. Higgyétek el, a Székács név – bármerre is jártok ebben az országban – egyre szebben cseng, köszönhetően elődeiteknek és már hamarosan nektek is. Kívánom mindannyiunk nevében, hogy erőfeszítéseiteket kísérje sok siker.

Mi azt a krisztusi embert akartuk kiérlelni bennetek, aki szabaddá válik a jóra, aki a benne rejlő erőt, tehetséget, szépet ki tudja bontakoztatni, aki felfedezi az őt körülövező világ adta lehetőségeket, és azokkal tud élni. Jézus szavaival: »Ha kitartotok tanításomban, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.« Nem elzárni akartunk titeket a világtól, hanem megmutatni annak szépségét és megtanítani titeket arra, hogyan éljétek vele, benne.”

Az ünnepség végén ajándékot kaptak a ballagók. A Magyarországi Evangélikus Egyház ajándékát, Varga Gyöngyi Áldás-könyvét Ribárszki Ákos iskolalelkészől vették át a maturandusok. A Luther-rózsa kitűzőt Jantos Istvánné adta át a diákoknak.

Városalapítás

2012. április 24-én Orosháza Város Önkormányzata az evangélikus templomban tartotta a városalapításra emlékező ünnepségét. Műsort iskolánk diákjai szolgáltattak. Az összeállítás Ballassa Pál „Vallomások a legnagyobb magyar faluról” című munkája alapján készült. A műsor a városalapítóknak állított emléket, akik evangélikus vallásuk miatt elüldözve új hazára letek Orosházán.

Szereplők: Kishonti Fanni, Vincze Délia, Séllei Dominika, Lazanyecz György, Béres Bence és Domjáné Szólik Anikó (ének). A műsor elején Bónus István „Orosháza” című versét Laskai Zsanett adta elő. A műsort összeállította Csomor Józsefné és Oláh Rita.

Narrátor 1: Mindazt, amit Orosháza múltbéli viszontagságai felől tudhatunk,

azokat tudhatjuk a levéltár kivonataiból, helytörténeti munkákból, s egyéb jeles írásokból. Azonban kedves emlékezet lehet az utókoroknak, ha városunk megszületéséről a régi öregek által tudósítunk.

Narrátor 2: Régen, nagyon régen, ott, hol most a magyar alföld végeláthatatlan síkságán nyaranta sárga kalásztenger hullámszik, melyből a falvak és tanyák zöldellő szigetekként tűnnek szembe, ré-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

gen, nagyon régen, időtlen idők előtt ott valóságos tengert korbácsolt a Kárpátok süvöltő szélvésze, vagy csöndes időben, a maga képét szemléltette a verőfényes ég napja a tenger sima tükreben. Néptelen pusztaság volt e vidék. Farkasok és rókák tanyáztak csalitjaiban és erdeiben, madarak fészkeltek nádasaiban. Ritkán riasztotta fel őket emberi zaj, emberi arc.

Narrátor 3: Csak pásztorok fordultak meg errefelé. S mikor csöndes este kigyúlt a pásztortűz, mesélgetett a legöregebbik a régi szép időről. Elzokogta, miért kell a magyarnak annyit szenvednie, miért kell hazáját újra meg újra elfoglalnia, s tűzhelyét újra meg újra megalapítania. A ménes, a gulya, a falka kipusztult falvak helyén legelészett.

Narrátor 1: Ilyen volt Orosháza vidéke 1744 körül, amikor egy kis csapat, vallása miatt üldöztetve, bolyongásában erre vándorolt. Itt menedéket találtak, családjaikkal együtt tűzhelyet alapítottak, s csakhamar letelepültek utánuk Tolna, Veszprém megyéből, a felföldről mások is. És ezt a kietlen pusztaságot ők és utódaik lankadatlan törekvéssel, békés egyetértéssel, jámbor erkölcsökkel oly' áldott hazává alakították át, hogy szívünk-lelkünk, gyönyörködhetik benne.

Narrátor 2: Bezzeg megváltozott idők folytán a vidék! Az utcák egymás mellett nyújtózkodnak most nagy hosszan; tanya tanyát ér szerte kint a határban, a sok szerke nehezen haladva hordja az Isten áldását, a világszerte ismert acélos gabonát.

Narrátor 3: Megérdemlik azok a mi apáink, hogy megemlékezzünk róluk, mi boldog ivadékok! Azért akarok én is viszontagságaikról, életükről, szokásaikról egyet-mást elmondani. Mik másokat talán untatnak, minket azonban érdekelnék, mert a mi apáinkat és édes szülőföldünk történetét illetik. Elmondom – hálából apáink iránt – tanulságul az ifjabb nemzedéknek.

Narrátor 1: Nem úgy van már, mint volt régen! Tikkasztó hőség uralkodott egész nap. Talán vihar is tör ki, az pedig sokat ártana, de meg az este is közeledik, mégpedig a szombat este. Még arra is alig-alig szán egy futó pillantást a legtöbbször, hogy jobban szemügyre venné azt az utast, ki a zombai dűlőn ballag a falu irányába. Összeszedi erejét, s nyugalmas éjjeli szállás reményében közelget a falucskához. Hej, de mióta egy puszkagolyó megbénította, meggyöngítette lábait, csak lassan haladhat, pedig már oly' jól esnék neki a pihenés valamelyik nyájas család vendégszerető hajlékában. S beérve az egyszerű, szegényes faluba, bebeszölt egyik-másik udvarra, éjjeli szállást

kérni. Mindenütt megtagadták. Hol hajlja fejét éjjeli nyugalomra? Egy ház előtt láttott egy öregembert ülni; arra tartott; s tisztességtudó, alázatos képpel köszönt neki:

Öreg 1: Adjon az Isten szerencsés jó estét, bátyámuram! Ugyan nem adhatja egy kis helyet, ahol az éjjel meghúzhatnám magamat? Szerencsétlen katonaviselt ember vagyok, itt lepett meg az este. Megáldja az Isten a jószágáért!

Öreg 2: Fogadj Isten, katona uram! De hogyan nem adhatunk, tessék belül kerülni!

Narrátor 2: Szívesen látta egyszerű hajlékában. És az utas csakhamar föltárta szívét, elpanaszolta, hogy mily' szívteletlenül utasították el más hajlékoktól; mily' fájdalmasan esett az neki, aki a haza és a házi tűzhely védelmében ontotta véréét és egy éjjeli nyugóhelyet sem kaphat köszönetül, magyar községben.

Öreg 2: Megvan annak a maga oka. Jószívú vendégszerető volt ez a nép is, de, ugye, katona uram evangélikus vallású?

Öreg 1: Abban a vallásban születtem, hanem mi köze az én vallásomnak a magyar szívességhez?

Öreg 2: Nagy köze van pedig. Lásd, édes öcsém, én is az vagyok; furcsa világ van itt a mi falunkban. Mióta földesurunk ellenünk tör, és el akar bennünket apáink hitétől tántorítani, azóta a katolikus atyáinkfiai is rosszabbul bínnak velünk. Jól tudják, hogy a földesúrnak ezzel kedvében járnak. Sokat szenvedünk mi itt hitünk miatt. Mióta az uraság plébánost hívott a faluba, nincs itt békesség. A mi lelki atyánk tőlünk messze lakik, csak ritkán tekinthet el gyülekezetünkhöz; tanító-mesterünk a tudós és jámbor Dénes Sándor uram, kit az isten sokáig éltessen, tartott össze bennünket, nemcsak a gyerekeket tanította, hanem a mindennapi templomi könyörgést is végezte, ünnepeken szent beszédeket mondott, így erősített bennünket a hitben, erkölcsben, becsületes életben. Nem is váltunk mi szégyenére erkölcsünkkel a falunak, vagy kárára dolgunkkal az uraságnak. De most minden megváltozott. Az uraság megtiltotta a szentbeszédek tartását, azután a mindennapi könyörgéseket is, végre még imaházunkat is elvette. Igen, de hát mi mindig, mindenben csak szolgáljunk? Az uraságnak kezünk verejtékes munkájával, a hazának keservesen szerzett filléreinkkel, a királynak a háborúban kiontott véruinkkel, csak Istenünknek ne szolgálhassunk? Megadjuk a császárnak, ami a császáré, de hadd adjuk meg az Istennek is, ami az Istené. Ha nem szabad itt, majd keresünk más hazát; kezünk munkáját lefoglalhatják a hatalmasok, de lelkünk fo-

hászainak ne állják útját. Ne zárjanak el bennünket legalább a jó Istentől. Lásd, öcsém, azért nem adtak szállást, mert nem dicsértessékkal köszöntél; arról megtudták, hogy protestáns vagy, azt befogadni a házba nemigen merik az uraság miatt. Hanem hiszen nem soká tart már ez így! Keresünk másik hazát.

Narrátor 3: A hosszú beszélgetés alatt a nap már-már leáldozott, a mezei munkások hazafelé takaródtak, s messziről hallatszott vidám legények és lányok nyári nótája. Csak az öregek ballagtak komolyan; az ő gondolatukat a jövőendő aggodalmi komorították el, s éppen ezért össze is beszéltek, hogy este tanácskozássra gyűljenek össze.

Narrátor 1: A tisztos öreg házigazda előadta az ügyet, s röviden elmondta, hogy Zombán, az ő édes szülőföldükön, következetes és kíméletlen zaklatásnak vannak kitéve vallásuk miatt, s azért nem lehet reményük békés lakásra és maradásra. Egyik aggastyán szólásra emelkedett, s így szólt:

Öreg 3: Atyámfiai! Szomszédok, jó barátok! A jó Isten nem hagy el bennünket sehol a föld hátán, ha mi lelkünk meggyőződése szerint ragaszkodunk öhozzá, és úgy imádjuk őt, amint azt nekünk saját szívünk parancsolja. Ő szól hozzánk lelkiismeretünkben. Itt Zombán, szülőföldünkön megtiltja az emberi hatalom; de inkább kell Istennek engedelmeskedni, mintsem az embereknek: hagyjuk ezt a mi mostani falunkat, ha fáj is szívünknek; keressünk új hazát, ahol ha megtesszük kötelességünket a földesúr, s a haza irányában, legyen szabad megtennünk a mi jó Istenünk irányában is. Csak találunk széles e magyar hazában helyet, ahol tanynát verhetünk! A munkától egyikünk sem fél; a becsületes életet eddig is gyakoroltuk: szorgalmas, becsületes ember megél mindenütt, Isten áldása után. Költözzünk más földesúr birtokába; aki testünkkel együtt nem akarja lelkiismeretünket is lekötöni. Isten szavát hallom az ég zengésében, szavát értem lelkiismeretem szavában, s ennek az isteni szónak engedelmeskedve fogadom, hogy vallásomat meg nem tagadom. Elvehetik tőlem minden vagyonomat, üldözhetnek, bemocskolhatják becsületes nevemet, elűzhetnek kedves szülőföldemről, ahol apám, anyám, testvéreim, gyermekeim tetemei nyugosznak, de hitem drágább mindennél. Inkább ragaszkodom vallásomhoz, mint birtokomhoz. Inkább követem Istenem, mint az embereknek szavát, inkább vesztsem el e földet, mint a mennyországot; Isten engem úgy segítjen!

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Mindenki: Isten minket úgy segéljen!

Narrátor 2: Ez egyszerű, jámbor földművesek, akik hitükhöz, lelkiismeretbeli szabadságuk jogához erősen ragaszkodtak, egy szívvel, szájjal határozták el, hogy új hazát kérnek báró Harruckern orosházi pusztáján, egy hitből, egy lélekből zendítettek rá Luther Márton énekére:

Mindenki:

Megáll az istennek ígéje,
És nem állhat senki ellene,
A nagy Isten vagyon mi velünk
És szent lelke lakozik bennünk.
Ha testünk elvész,
S vagyonunk elvész,
Hírünk, nevünk, éltünk,
És minden gyermekünk;
A mennyország megmarad
nekünk!

Narrátor 3: Eltökölték tehát, hogy Zombárról elköltöznek az alföldre, az orosházi pusztára.

Ének: „Elindultam szép hazámból...”

Narrátor 1: Néptelen volt akkor Békés megye határa. A messze terjedő mocsarakat nádas és rét vette körül, vadállatok vertek benne tanyát, ember ritkán vetődött vidékére. Az utas is kerülte, hiszen napi járásra sem talált falut, legfeljebb egy-egy templom dűledékét. Orosháza határán is állt egy templom omladéka, hadd épüljön az fel újra, Isten dicsőségére. Nekik való hely az orosházi pusztá.

Narrátor 1: De könnyű azt kimondani, hogy elbujdosnak a szülőföldről, hanem meg is tenni, az már nehezen esik a szívnek. Keserves az elválás! Elhagyni a szülőföldet, elhagyni a jó szomszédokat,

gyermekkori pajtásokat, elszakadni az ismerős helyektől. Ki is kísérte a távozókat az utazás hajnalán a sok jó barát a falu széléig, még azon túl is. Minden mozdíthatót felraktak a kocsikra, ezek között volt legféltettebb kincsük, a harang, mely hosszú időn át Isten hívó szavára figyelmeztette őket. Az emlékezet fájdalma borult szorongó keblükre. Még egy utolsó pillantás az ősi hajlékra, még egy utolsó szó a jó barátokhoz, még egy utolsó köszöntés: Isten vezéreljen! Elhomályosodik szemük előtt a szülőföld képe. Elszakadtak örökre!

Narrátor 3: Messziről reszket át a levegőn a bujdosók bánatos dala.

Ének: „Az, hol én elmenyek...”

...Isten vezéreljen!

Drogprevenció a Székácsban

„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de nem minden épít.” [1Kor 10,23]

Tested a lélek temploma, ezért egészségedet nem veszelheted el dohánnyal, szeszes ital vagy kábítószer fogyasztásával sem iskolán belül, sem iskolán kívül – ez a részlet az iskola házi rendjéből való. Evangélikus iskolánk minden tevékenységével igyekszik szolgálni a tanulók egészséges testi, lelki és szociális fejlődését. Az iskola személyi és tárgyi környezetével segíti azoknak a pozitív beállítódásoknak, magatartásoknak és szokásoknak a kialakulását, amelyek a gyerekek, a fiatalok egészségi állapotát javítják. Célunk, hogy az értékek tartott magatartásformákat elfogadják, és meggyőződésből, azok szerint cselekedjenek.

A szenvedélybetegségek fogalomkörébe tartoznak azok a magatartászavarok, amelyek bizonyos kémiai anyagok rendszeres fogyasztását foglalják magukba, s a szerektől függőség alakul ki abban az értelemben, hogy a személy nem tud lemondani azok használatáról.

Sajnos a mai rohanó, magából sokszor teljesen kiforduló világban nagyon sok olyan családdal találkozhatunk, ahol az alkoholizmus, az agresszió, a dohányzás, a játékszenvedély, esetekben a drog mindenki életét elrontotta... mert nem beszéltek róla... mert becsukták a szemüket és elmenekültek a valós problémáktól. Az ilyen családok élete nem más, mint egy

színháték. Egy életen át pedig nem lehet színészkedni. Ezért fontos, hogy beszéljünk róla, hogy tudomásul vegyük: ezekkel a problémákkal meg kell küzdenünk, hiszen e szerek, anyagok, szenvedélyek csábításával a mi fiataljaink is találkozhatnak. Ezért fontos a prevenció, a bemutatás, a felkészítés, a rádöbbenés, az érzelmekre hatás, amelyek elérésében segítséget nyújtott iskolánk számára az Orosházi Kábítószerügyi Egyeztető Fórum.

Áprilisban intézményünk dísztermében egy 2 héten keresztül látható kiállítás szerveztünk Boros Béla: Alkohol, drog, dohányzás, AIDS témakörű karikatúráiból. A kiállítás célja az volt, hogy 7–12. évfolyamig felkelte a diákokban a téma iránti érzékenységet, rádöbentse a fiatalságot a legtöbbször megdöbbentő következményekre.

Gimnáziumunk 9–10. évfolyamainak tanulóival osztályonként 90 perces preventív foglalkozásokat tartott a helyi Mi-Értünk Egyesület. A beszélgetések témái: biztonságos szórakozás, biztonságos szórakozóhelyek, rekreáció, „party szcénával” kapcsolatos ártalomcsökkentő vonatkozások, „designer drogok”, „legál szerek”. A foglalkozások, a 7. és 8. osztályosok számára szervezett beszélgetések egy terápiában lévő, absztinens szenvedélybeteggel karöltve, sikerrel zárultak, bár igazi sikerről majd akkor beszélhetünk, ha a fiatalok tudnak nemet mondani azoknak a csábításoknak, melyekkel mostani, valamint későbbi életük során

találkozhatnak. És ők is beszélnek majd róla, nem csukják be a szemüket, és családjaik kevésbé fognak majd színészkedni, s nem menekülnek el a valós problémáiktól...

Hisznünk benne, hogy a program elérte célját, és iskolánkból „felkészültebb”, a szenvedélybetegségekkel szemben kevésbé fogékony fiatalok fognak majd lépni az életbe.

Nem túl távoli célunk, hogy az iskolánkból kikerülő fiatalok testileg és lelkileg harmonikus, embertársaikat tisztelő, káros szenvedélyektől mentes, egészséges életvitelre képes, társas kapcsolataikban és családi életükben felelős személyiséggé váljanak. Ehhez hiteles példákra is szükség van. Sajnos a mai társadalmi-gazdasági környezet, a kultúra hiánya, az értékek és a szabadság helytelen értelmezése, a celebvilág és a valóság show uralta kereskedelmi csatornák, a haszonelvűség, a Facebookon szocializálódó gyerekek és fiatalok (sokszor szüleik is) mind gátló tényezőként vannak jelen abban a munkánkban, hogy a „keskeny útra” tereljünk és azon tartsuk a ránk bízottakat.

Egy keresztyén ember mindent megtehet, szabad akarata, választási joga van. De természetesen nem akarhat senki olyat tenni, amivel áthágja Isten parancsolatát. Ez a keresztyén ember felelőssége. Ezt kell átadnunk a gyermekeinknek.

DEÁK PÉTER
gimnáziumi osztályfőnöki
munkaközösség-vezető

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Pünkösti imádságíró-verseny

*„Amikor pedig eljött a pünkösd napja,
és mindnyájan együtt voltak ugyanazon
a helyen, hirtelen hatalmas szélviharhoz
hasonló zúgás támadt az égből, amely
betöltötte az egész házat, ahol ültek.”
[ApCsel 2,1]*

A Magyarországi Evangélikus Egyház Gyermekek- és Ifjúsági Osztálya által meghirdetett imádságíró verseny és rajzpályázat témája: Áldott szép pünkösdnek gyönyörű ideje – Pünkösd ünnepe. (A tavaly húsvéti imádságíró-pályázat is sikeres volt, sok szép imádság született.) Idén is próbálkoztak a tehetséges, költői vénával megáldott kis nebulók, hogy rímekbe foglalják érzéseiket pünkösd ünnepével kapcsolatban. A tanulók előzetes ismereteik alapján, nevelőik tanácsait figyelembe véve fogalmazták meg imádságaikat, az ünnep lényegét megragadva. Saját érzéseiket igyekeztek rímekbe foglalni, a maguk gyermeki módján. Az imákon keresztül felénk sugárzott gyermeki őszinteség és tisztaság meghatározó. Az alábbiakban közöljük különböző korcsoportú gyermekek imádságait, csokorba foglalva.

Nagy Dorina (2. a)

Jézus, köszönöm, hogy a kereszten értem is meghaltál! Köszönöm, hogy ezzel minden bűnömet megbocsátottad! Jézusunk, miértünk szenvedtél, bűnösökért, de feltámadtál a halálból. Drága Jézus, szeretnék a Szent Lelked által a Te követőddé lenni! Ámen!

Nagy Noémi (2. a)

Jézus, köszönöm, hogy értünk szenvedtél, meghaltál a kereszten és bűneinknek bocsánatot szereztél! A véreddel kimosztad a lelkünket és a bűneinket megbocsátottad. Elküldted Szentlelkedet és a tanítványokra szállt és ők továbbadták nekünk. Mert tudjuk, hogy az Atya Benned él, te pedig bennünk, és elküldted a Pártfogót, akit Szentléleknek nevezünk, aki mindannyiunkban él tovább, életünket, gondolatainkat, cselekedeteinket segíti. Ámen!

Bogár Barbara (2. a)

Uram, köszönöm, hogy meghaltál értem! Azért, hogy megbocsásd a bűneimet. És azt is köszönöm, hogy feltámadtál és elküldted Szentlelkedet, hogy általa

éljek tiszta szívvel, erős lélekkel, istenfélelemben. Hálát adok Neked, mennyei Atyám, hogy a lélek gyümölcseit nap mint nap érleled rajtam, mint kis fán a Te gyümölcsöskertedben. Ámen!

Gabnai Alexandra (2. a)

Istenem, köszönöm, hogy te mindenkivel meghallgatsz és gondját viseled! Köszönöm, hogy feláldoztad az egyetlen fiadat, és segítettél neki legyőzni a halált! Kérlek, hogy ne uralkodjon el rajtunk a gonosz, hanem tudjunk követni Téged a Te Drága Szentlelked által! Ámen!

Tóth Tibor (3. a)

Kérlek, hallgasd meg imám, mit kicsi szívem eléld tár. Uram, bocsásd meg, ha rosszat tettem! Taníts meg minket egymást szeretni és békeességben élni! Köszönöm, hogy megszületted és miértünk megszenvetted. Szentlélek, segíts nekem, hogy életem tiszta és boldog legyen! Ámen!

Vincze Lizett (3. a)

Drága Istenem, kérlek, szeresd azokat, kik engem is szeretnek! Óvd azokat, akik engem is megóvnak! Istenem, adj erőt, egészséget a mindennapjaimhoz, hogy sokáig tudjalak szeretni Téged és a családomat! Istenem, Teérted élek és Általad lesz teljes az életem. Kérlek, Istenem, mindig vigyázz reám, még álmaimat is Te őrizd, hogy a holnapom is Veled lehessen teljes! Ámen!

Kovács Lajos (3. b)

Kérlek, Uram! Azt szeretném, hogy mindenkinek legyen olyan családja, mint nekem. És kérlek, hogy segíts meg a szegényeket! Bocsásd meg azoknak, akik elened vétkeztek. Ámen!

Török Eszter (3. b)

Drága Istenem! Köszönöm, Istenem, hogy mindennap enni, inni adsz nekem. Köszönöm, hogy ilyen jó iskolába járok! Köszönöm, hogy ilyen jó tanárim és ilyen jó osztálytársaim vannak. Kérlek, Uram, segíts a beteg gyermekeknek meggyógyulni! Ámen!

Fekete Dóra (3. b)

Drága Istenem! Hálásan köszönöm, hogy Szentlelkedet mindennap elküldöd nekem, hogy általa képes legyek szeretni, megbocsájtani! Köszönöm, hogy Szent-

leked fénye betölt engem, és így lámpás lehetek mások számára. Ámen!

Vajer Blanka (4. a)

Kedves Istenem! Kérlek, add, hogy pünkösd ünnepén a Te Szent Lelked minél több ember szívét, lelkét megérintse! Add, hogy egyre több ember a Te Lelked által szóljon, cselekedjen és élje életét! Szentlélek Isten, kérlek, erősítsd az én lelkemet is, hogy a Te Szent Lelked vezesse, irányítsa az életemet! Édes Istenem! Kérlek, add, hogy az egyház születésnapján közelebb kerüljenek egymáshoz a keresztény egyházak! A különböző keresztény vallású emberek egyetértésben, szeretetben éljenek egymással! Ámen!

Mlinarics Laura Sára, Szabó Anna, Kovács Dávid (4. a)

Drága Urunk! Köszönjük, hogy fiadat, Jézus Krisztust áldoztad értünk! Kérünk, tartsd meg bennünk a hitet, ahogy apostolaid hitét is megerősítetted pünkösd napján! Ámen!

Dancsó Dorottya (4. a)

Drága Istenem! Köszönöm, hogy megerősítettél! Köszönöm, hogy megadtad, ami kell, és vigyáztál rám, és hogy keresztény lehetek! Lehetővé tetted az egyház létrejöttét. Éppen most ünnepeljük születését. Drága Istenem, szeresd úgy a világot, mint apostolaid azokat a lángnyelveket, melyekkel hitüket megerősítettél! Miképpen akkor, úgy most is töltsd meg mindenki szívét szentlélekkel! Ámen!

Szi Vanessza (4. a)

Drága Istenem! Köszönöm, hogy te gondoltál ránk, amikor fiad, Jézus életét adtad értünk! Köszönöm, hogy Jézus feltámadt és fiad kereszthalála által megbocsájtod bűneimet, és hogy a Szentlélek segít nekem abban, hogy ezt átéljem, átérzzem, hitem tovább erősödjön! Ámen!

Huszár Alexandra (4. a)

Drága Istenem! Köszönjük, hogy fiad, Jézus életét adtad a mi bűneinkért! Köszönjük, hogy adtál életet, lelket! Isten, a Te fiad, Jézus a halálból támadt fel. Kérlek, küldd el nekem is meg mindenki másnak is a Szentlélek által az erős hitet! A pünkösd ünnepe az egyházé és az Istenben való hité. Remélem, nekem is elküldöd a Szentlélek erős hitét! Ámen!

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Chlebnyiczki Petra Edit,

Berke Anna Vivien,

Podhorszky Viktória Anna (4. a)

Istenem! Kérlek, hogy töltsd meg szívemet Szentlélekkel! Köszönöm, hogy segítettél a tanítványoknak az első egyház megalapításában, és kérlek, hogy segítsd meg az embereket a megtérésben! Ámen!

Bogdán Rebeka, Fülöp Eszter (4. b)

Kedves Urunk! Köszönjük, hogy feláldoztad magadat értünk! Igyekszünk megbecsülni, amit értünk tettél. Ámen!

Balogh Fruzsina (4. b)

Uram, kérlek, adj több hitet és erőt, hogy pünkösdre hittel teli és erős legyek, és ezt az ajándékot tovább tudjam adni! Kérlek, hogy az egyház kapjon több szeretetet. Köszönöm, hogy meghallgattál! Ámen!

Árgyelán Csillag Virág,

Nagy Boglárka Ágnes (4. b)

Istenem! Köszönöm, hogy Te, egyszerű fiadat adtad értünk. Jézusom, úgy szeress engem, mint tanítványaidat szeretted, és vigyázz rám, mint pásztor a bárányokra. Ámen!

Sin Attila, Varga Gábor (4. b)

Kedves Mennyei Atyánk! Köszönjük a kereszténységet és a szentlélek megújulását! Kérjük, tartsd meg hitünket és szeretetünket! Kérjük, segíts azoknak az embereknek megérteni a szentlélek erejét, akik eddig nem értették! Kérjük, segíts mind több embereknek megkeresztelkedni! Ámen!

Gyovai Nikolett (4. b)

Drága Uram! Köszönöm, hogy van pünkösdünk! És köszönöm, hogy feltámadtál! Köszönöm, hogy a keresztem voltál! Köszönöm, hogy van ünnepünk, még hozzá ilyen szép! Köszönöm, hogy adtál egy életet! Megpróbálok háláadást adni. Megpróbálok jól viselkedni miattad, érted. Ámen!

Krcsméri János (4. b)

Uram, Istenem! Kérlek, segíts nekem és az egész emberiségnek, hogy megtérjenek, segíts a szegényeknek és a gyermekeknek, hogy erőt és bizalmat nyerhessenek! De akit nem tudsz az utadra téríteni, az nyerje el a méltó büntetését! Adj erőt nekem, nekünk és az egész emberiségnek a Földön, hogy a Sátán elleni harcban nyerhessünk! Elküldötted egyetlen fiadat, hogy megváltsa az én bűnömöt és mindenkiét az egész Földön. Mert Ő az Isten báránya az Atyánk fia. Ámen!

Bacsur Zsófi (5. b)

A Szentlelket várom, a csodálatost.

Mi gyönyörűségben szíven ér.

A Szentlelket, ki az Istentől lett.

S a föld felett lebegett.

Az embert, akiben az élet él.

És virággal teleszór...

Ámen!

Benkő Katalin (5. b)

Drága Istenem! Köszönöm Neked, amiket adtál: családot, ételt, italt, ruházatot, egészséget! Kérlek, adj hozzá élő hitet, bizalmat benned! A Te fiad szenvedett értem, hogy örök életem legyen. Megtisztultam Teáltalad, úgy lett sok szép boldog esztendőm. Ha nem áldozod fel fiadat, a sorsom lett volna az örök kárhozat. Szentlelked vezéreljen egész életemben, szólj hozzám, ha rosszat cselekszek! Hadd hirdessem szent igédet, hadd olvassam példázatodat! Vezess engem, Istenem! Ámen!

Dimák Gréta (5. b)

A Szent Lelket várom, a szabadítót,

Mi gyönyörűségben szíven vág.

A Szent Lelket, mi Krisztustól lett,

S a szelekkel együtt száll.

A testet, amiben élet forr,

És virágaival teleszór...

A szentet, mely nagy csodát művel,

És betölt kegyelmével,

Mi az egeből árad le,

Az örök szentség áramát,

Mi telít, ürit és újratölt,

És újjászületik a Föld!

Markovics Dóra, Madarász Noémi,

Curpás Marcell, Busch Pál (5. b)

Drága Istenem!

Jöjj, Szentlélek, szállj reám!

Te, ki bűnömöt hordozád,

Mert egy vagy Te az atyával,

És az Ő Szent Fiával.

Te ott voltál a Golgotán,

Ki bűnömért megváltottál!

Ígéreted beteljesült,

Feltámadtál, s ez elég nekünk.

Tanítványok összegyűltek,

A tűzcsóvák megjelentek.

Nagy szélvihar támadt akkor,

S megijedt minden apostol.

Apostolok megszólaltak,

Egymás nyelvét értik mostan,

Örvendeztek, így történt ez,

Isten mindig közöttünk lesz.

Krcsméri Blanka (6. b)

Istenem! Kérlek, úgy, ahogy a tanítványokhoz is elmentél és Szentlélekkel töltötted el őket, a mi lelkünket is töltsd be Szentlélekkel, és ahogy a Biblia írja: Mindenkinnek a maga nyelvén szólalt meg a Szentlélek. Segíts azoknak is, hogy megértsék ezt, akik nem tudnak úgy gondolkodni, mint mi! Mert mindenki a saját nyelvén értette és hallotta a Szentlelket, így nálunk is mindenki máshogyan érti meg. És legfőképpen abban segíts, hogy ezért ne bántssuk egymást! Ámen!

Isten áldását kérjük a gyermekek további munkáira, életükre! Az imádságpályázat díjazottai:

1-2. osztály

2. hely: Bogár Barbara (2. a)

3-4. osztály

Különdíj: Vincze Lizett (3. a)

5-6. osztály

1. hely: Dimák Gréta (5. b)

2. hely: Krcsméri Blanka (6. b)

BERTA TÜNDE

a hittan-munkaközösség vezetője

Mi vár a gyülekezetre nyáron?

– Június 3-án, vasárnap (Szentháromság ünnepén), a 10 óraker kezdődő istentiszteleten mutatkozik be lhász Beatrix lelkész, aki előrelátólag augusztus 1-jével kezdi meg orosházi lelkési szolgálatát.

– Június 24-én, 10 óraker tanévzáró istentisztelet lesz diákok és pedagógusok részére és kezdődik a nyári szabadság.

– Július 1-jén, vasárnap 10 óraker Te deum laudamus (Isten, téged dicsérünk) úrvacsorával. Vendégünk Gáncs Péter püspök-elnök.

– Minden vasárnap 10 óraker istentisztelet, mert az Úr napját parancsolata szerint meg kell szentelni.

– Minden csütörtökön 17 óraker istentisztelet. A hónap első vasárnapján és a harmadik csütörtöki alkalmon ünnepeljük az oltári szentséget is (úrvacsora).

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Keresztelés és konfirmáció

Igazán áldott hónap volt a mögöttünk hagyott április, hiszen ekkor hirdettük meg az óvodában (már szinte hagyományosnak mondható) éves keresztelési alkalmunkat is. Azon óvodások szüleinek jelentkezését vártuk, akik fontosnak érezték, hogy gyermekük a szent keresztelésben részesülve Isten családjának tagjává legyen.

A szülői értekezletek és a felkészítések után végül 11, az óvodánkba járó gyermek és két szülő keresztelkedett meg április 22-én. Ugyanezen a napon 17 órákor 7, konfirmációs istentiszteletre készülő fiatal részesült a keresztelés szentségében. Isten áldja meg testi-lelki növekedésüket és hitbeli erősödésüket!

Idén április a konfirmációs istentisztelet hónapja is volt egyben. A tavalyi sikeres vizsga után idén 23 fiatal készült az ünnepi istentiszteletre. Ezt szombaton egy jó hangulatú, közvetlenebb alkalom előzte meg, ahol a gyerekek gyülekezetünk presbitereivel, tisztségviselőivel találkoztak, ismerkedtek, majd Szekeresné Dr. Rusznák Jolán másodfelügyelőnk záró szavaival készültek a másnapi istentiszteletre. Isten őrizze meg ezt a hitbeli megerősítésüket életük végéig!

Április 29-én gyülekeztünk konfirmált tagjai lettek:

Andó Mónika
Bacsur Fanni Ildikó
Bocsik Róbert
Bujáki Gabriella
Debreceni Gergő
Fejes Enikő
Fenyvesi Beatrix
Kárai Fanni
Kecskés Richárd
Kishonti Pál
Kovács Brigitta
Németh Ferenc
Őze Renáta
Pilesz Alexandra
Rédei Boglárka
Somogyi Bianka
Szabó Annamária
Szabó Edina
Szász Dániel Patrik
Szilasi-Horváth Gréta
Téren Barnabás
Tuska Balázs
Vági Márk György

RIBÁRSZKI ÁKOS
iskolalelkész

Felnőtt-konfirmáció
szalonnasütéssel

Iskolánkban és óvodánkban hosszú idő után először szerveztünk konfirmációs felkészítést tanárok, óvónők, dajkák, műszaki személyzet számára. Az első hirdetések után nagyon kedvező volt a fogadtatás, így végül 14-en indultak neki kéthetente a felkészülési alkalmaknak, melyeket Ördög Endre lelkész úr és magam, mint iskolalelkész tartottunk. Az ott együtt töltött idő, illetve a közös beszélgetések hatására elmondhatom, hogy egy nagyon kedves, jó hangulatú, vidám csapat jött össze, így minden együtt töltött idő igazi élmény volt.

Ezt csak megerősítette a sült szalonna, kolbász, friss kenyér illatával átjárt szerda esti alkalom is, amikor a gyülekezeti terem udvarán falatozva, nagyokat beszélgetve, könnyed hangulatban közelebbről is megismertük egymást.

A május 13-ai ünnepi konfirmációs istentisztelet során gyülekezetünk konfirmált tagjai lettek:

Árusné Seres Angelika
Balczó Jánosné
Csicsely Szilvia
Denes Éva
Feketéné Varga Mónika
Gyöngyösiné Török Eszter
Héjja Réka
Jankó Mónika
Kaczkó Rita
Kocsisné Szabó Éva
Kovácsné Keller Erika
Szegefűné Pusztai Ágnes
Szente Ibolya Aranka
Vigyikán Györgyné

RIBÁRSZKI ÁKOS

Szeretetszolgálatunk
felhívása

Gyülekezetünk diakóniai intézménye, a György Vilmos Szeretetszolgálat továbbra is várja azok jelentkezését, akik élni kívánnak szolgáltatásaival, illetve idős, már megrendült egészségű hozzátartozójuk számára kérnek segítséget.

Munkatársaink a házi segítségnyújtás keretében az ellátottak lakásában segítenek a környezet tisztán tartásában, az étkezés körüli teendőkben. A bevásárlás, gyógyszerkiáltás és személyes ügyintézés elvégzése éppúgy feladataink közé tartozik, mint szükség esetén a személyes higiéniéhez tartozó tevékenységek elvégzése (pl. fürdetés). Mindeközben gondozóink jelenléte az adott időre a beszélgetés, a személyes kapcsolat lehetőségét is biztosítja, sokat segítve ezzel azoknak, akiknek ideje legnagyobb része magányosan telik. A házi segítségnyújtás a Szeretetszolgálat jelenlegi finanszírozása és gazdálkodása mellett *ingyenesen vehető igénybe*.

Szolgáltatásunk másik fő területe az étkeztetés. Az ebéd *éthordóban elvihető* a Szeretetszolgálattól is (az evangélikus egyházközség gyülekezeti házától), de természetesen *kiszállítást is vállalunk*, amiért külön díjat nem számolunk fel. Egy adag ebéd jelenleg 580 forintba kerül, de a szolgáltatást igénybe vevők anyagi helyzetétől függően, a hatályos törvényi rendelkezéseknek megfelelően a térítési díj ennél kevesebb is lehet.

Ha érdeklődik szeretetszolgálatunk szolgáltatásai iránt, hívja a 06 20 770 0456-os telefonszámot vagy kérjen személyes felvilágosítást munkatársainktól

a György Vilmos Szeretetszolgálat székhelyén, az evangélikus egyházközség gyülekezeti házában, a Thék Endre u. 2. sz. alatt.

ÖRDÖG ENDRE
intézményvezető

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Tehetséggondozás az óvodában

*„Ne hanyagold el a benned levő
kegyelmi ajándékot, előrehaladásod
legyen nyilvánvaló mindenki előtt.”*
[1Tim 4,14]

Mert mindannyian különböző talentumokkal és adottságokkal születünk. Azt kellene célul kitűznünk, hogy megtaláljuk, miben vagyunk jók, majd azokba a dolgokba teljes erővel belevetni magunkat.

Ezeket a talentumokat igyekszünk mielőbb felismerni az óvodában is és lehetőségeink szerint fejleszteni. Sajnos ezeket a talentumokat nem minden esetben és nem minden területen tudjuk a nyilvánosságnak megmutatni, de nagy örömünkre szolgál, amikor ezt megtehetjük.

Mindig szívesen fogadjuk az érdeklődést, amikor az óvodánkban folyó munkára kíváncsiak, ezért is igyekszünk minden alkalmat megragadni, hogy egy-egy fontosabb eseményről tájékoztatást adjunk gyülekezetünk tagjainak.

Most néhány sorban az óvodánkban folyó tehetséggondozásról szeretnénk írni, kiemelve a néptáncsoport munkáját és az óvodánk nagycsoportosainak különböző rajzpályázatokon, valamint vers- és mesemondó versenyeken való részvételeiről és eredményeiről.

*„Népet csak egészében lehet megismerni
A nép dalát is csak az érti meg igazán,
Aki ismeri szokásait, ruházatát, ételét
Építkezését, egész életét...”*
[Kodály Zoltán]

A kisgyermek zenét hallva azonnal elkezdi arra ritmikusan mozogni, lépegetni, tapsolgatni. Ezért fontos, hogy már az óvodában foglalkozzunk ritmikus mozgással. Ez legyen inkább néptánc, mint bármiféle modern mozgás. Mi komolyan vesszük Kodály Zoltán intő szavait, aki azt mondja, hogy a kultúrát nem lehet örökölni, hanem újra és újra meg kell tanulni. Fontos feladatunk ennek a kultúrának az átadása. Régen a nagy családokban, ahol több generáció élt együtt, a nagyszülőkre, szülőkre hárult a közösségük hagyományainak, kultúrájának átadása. A felnövő nemzedék ez által ismerte meg gyökereit, melyeken keresztül táplálkozni tudott. Mai rohanó világunkban is nagyon fontosnak tartjuk ezeknek

az értékeknek a továbbadását, ezért már az óvodában ismerkedünk a néphagyományokkal, a néptáncsal, melyek közösséget építenek, a szűkebb szülőföld megszeretetésén kívül hazaszeretetre is nevelnek, csiszolják a gyerekek zenei és mozgáskultúráját, ízlésformálók és nem utolsósorban sok-sok élményt adnak.

Óvodánkban szeptemberben alakult meg a néptáncsoport. A gyerekek kiválasztásánál több szempontot vettünk figyelembe. Elsősorban a nagycsoportosok közül választottuk ki azokat, akiknek jó a ritmusérzéke és szépen, tisztán énekelnek. Szeptember első napjaiban el is kezdtük táncsoportunk összekovácsolását. Őszi dalos játékokból, mondókákból állítottuk össze első műsorunkat, melyet októberben az Ezüsfenyő idősök otthonában és a Fénysugár nyugdíjasklubban adtunk elő. Majd új műsor betanulása következett, mert készültünk az iskolánkban rendezett II. Székács-gálára, mely március 24-én volt.

Április 29-én újabb fellépésünk volt a művelődési központ nagyszínpadán. A Tánc Világnapja alkalmából a KreArt Művészeti Egyesület szervezett fesztivált „Táncolj velünk!” címmel, melyen lelkes kis táncsoportunk is részt vett. A közönség nagy tapssal jutalmazta a gyerekek műsorát.

Most egy újabb összeállítással ismerkedünk. Készülünk a Pünkösti gálára, amely május végén, az Eötvös téren lesz. Végül óvodai évszárónkon is előadjuk ezt a táncos összeállítást.

A gyerekek lelkesek, a próbákon szívesen tanulják az új dalokat, lépéseket. A fellépéseken fegyelmezettek és tudásuk legjavát adva megtesznek mindent a sikerért. Köszönet és hála szavával szólunk a gyerekek szüleihez is, akik munkánkat segítik és támogatják.

Három csoportunk advent időszakában három intézményben tett látogatást.

A Maci csoport a Családok Átmeneti Otthonában tette emlékezetessé a Mikulást. A Halacska csoport az Ezüsfenyő idősök otthonában adott karácsonyi műsort. A Pillangó csoport pedig a Fénysugár Nyugdíjasegyesületnél mutatta be karácsonyi műsorát, amellyel kifejezték gyermeki hálájukat a szorgos kezek által készített puha, meleg takaróért, melyeket már négy gyermekcsoportunk használ a hideg téli napokon.

A bevezetőben már említettük, hogy nagycsoportosaink részt vettek vers- és mesemondóversenyeken is. Óvodánkban idén is megrendeztük a szokásos mesemondóversenyt, amin minden csoportból részt vettek nagycsoportosok. A legjobb mesemondó Násztor Boglárka Maci csoportos óvodás lett, aki május 11-én képviselte óvodánkat a városi mesemondóversenyen, és ott 1. helyezést ért el.

Az idei év új színfoltja volt a Református Két Tanítási Nyelvű Óvoda, Iskola által meghirdetett versillusztrációs és versmondóverseny. Óvodánkat az utóbbin a Mókus csoportból Kovács Nikolett képviselte, aki rajzával is nevezett a versenyre és dicséző oklevelet kapott.

Színes volt az idei paletta rajzpályázatok terén is:

– Októberben a FÉBÉ Diakonissza Egyesület által kiírt pályázaton vettünk részt, melynek témája Túrmezei Erzsébet verseinek illusztrációja volt.

– Advent időszakában az Országos Egyház által kiírt rajzpályázatra rajzolunk.

– Február a közlekedésről szólt. A rendőrkapitányság által kiírt rajzpályázaton Börcsök István Mókus csoportos óvodás rajza 2. helyezést ért el.

– Nagy örömmel tettünk eleget az iskolánk által meghirdetett „Jézus és a gyerekek” című rajzpályázatnak. Óvodásaink nagyon szép eredményeket értek el. A Mókus csoportból Eröss-Magyar Dorka 1. helyezett, a Halacska csoportból Tóth Csenge 1. helyezett, a Maci csoport nagycsoportosai Násztor Boglárka, Pleskonics Milán, Libus Loretta, Marton Emese, Árus Fanni 1. helyezett, a Katica csoportból Hanus Nicol 3. helyezett, a Cica csoportból Celuska Viktória díjazott lett.

– Márciusban az Országos Egyház által kiírt pályázatra rajzolunk, melynek címe „Anyu”.

– Áprilisban is az Országos Egyház ál-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

tal kiírt Pünkösdi rajz- és imádságíró-versenyre készítettünk munkákat, ahol Kovács Nikolett Mókus csoportos óvodásunk rajza 3. helyezett lett.

– Májusban ovisaink a Születés hete rajzpályázaton is szép eredményeket értek el: a Halacska csoportból Somogyi Kira különdíjas, a Pillangó csoportból Kőrösi Levente (fiúk közül) 2. helyezett, a Cica csoportból Tóth Loretta különdíjas lett.

Két pályázatunk függőben van még: a „Mozdulj, Orosháza!” és a Képzőművészeti pályázat Békés Megyében, melyeknek eredményeit júniusra várjuk.

Úgy érezzük, hogy egy nagyon mozgalmasság, eseményekkel teli évet tudhatunk magunk mögött. A mozgalmasság után minden ovisunknak, szüleinek, óvó néniknek, dajka néniknek és minden

kedves gyülekezeti tagnak jó pihenést és szép nyarat kívánunk!

MIHUTZ MARGIT és
ÁRUSNÉ SERES ANGELIKA
óvónők

Szolgálat a buyufa árnyékában

Bemutakozások

„Isten nyissa meg
előttünk az ige ajtaját...”
[Kol 4,3]

Kedves olvasó! Hálás vagyok, amiért a Sámuel-csoport tagja lehetek, hogy egyszer a buyufa árnyéka alól, bizonyos értelemben – nemcsak Afrika-kutatóként – a gyermekekkel együtt fedezhetem fel és érezhetem Isten közelségét.

Tanulmányaimat a Kaposvári Egyetem Csokonai Vitéz Mihály Pedagógiai Főiskolai Karának tanító-vizuális nevelés szakán végeztem. Jelenleg a 4. b osztály napközis nevelője vagyok, rajzot tanítok, emellett festészet- és bábszakkört vezetek, így nem áll távol tőlem, hogy a bábok erejével erkölcsi értékeket közvetítek.

Szívem ügyének érzem ezt az áldott, gyermekközeli szolgálatot, legfőképp amikor vasárnapként felbukkanhatunk egy különleges fafajta árnyéka alól.

Mindig úgy képzeltem el a buyufát, mint egy védtelen gyermeket, aki nagy tömegű virágot termel olyan időszakban, amikor nekünk, felnőtteknek leginkább szükségünk van rá. Ám alaposabb vizsgálatok során kiderül, hogy az élet szavannáján sokkal szorosabb kapcsolat fűz bennünket a gyermekekhez – a buyufákhoz –, hiszen nekünk megvan a pollen –

Isten igéjének – szállításához szükséges adottságunk... „Volt Afrika-kutatóként” a jövőre tekintve, a gyermekektől kapott pozitív iránymutatást a fényképezőgéptokomba raktározva, szeretnék továbbra is a buyufa árnyékában élni, és az arcok mélyére hatolni, érzelmeket fotózni! Köszönettel, amiért hétről hétre együtt utazhatunk:

KACZKÓ RITA
tanító

„Lábam előtt mécses a te igéd,
ösvényem világossága.”
[Zsolt 119,105]

Hálából szolgálunk a gyermekek között, hiszen nagyon fontos szolgálat a gyermekekért, unokákért, gyülekezetünk legifjabb generációjáért tevékenykedni nap mint nap.

Diplomám megszerzése után rögtön evangélikus iskolánkban helyezkedtem el. Mára már második éve a legkisebbek osztályfőnökeként dolgozok itt.

Nagné Györgyi Szilvia kolléganőm harmadik gyermeke születése előtt (másfél éve) kért meg, hogy töltssem be helyét a Sámuel-csoportban. Orosháziként én is ebben a gyülekezetben nőttem fel, hittanóra, (akkor még) gyermek-istentisztelet, konfirmálás... Csodálatos misszió a Csáládi Istentisztelet, ahol gyermekek és szü-

leik együtt hallgatják és cselekszik Isten igéjét. A gyermekek jelentik a gyülekezetünk életét, jövőjét, így nagyon örülünk, hogy folyamatosan gyarapodik számuk.

Misszióknak célja, hogy minél több gyermek megismerje az evangéliumot, hogy már ebben a korban rábízassa életét Jézus Krisztusra, mint Megváltójára. Segíteni szeretnénk a hívő gyermekeket a lelki növekedésben, és abban, hogy aktív tagjaivá válhassanak helyi keresztyén gyülekezetünknek. Igyekszünk az alkalmakat interaktív alakítani, a gyermekeket minél inkább bevonni. A bábózáások után mindig megbeszéljük, hogyan tudnánk az afrikai történeteket a mindennapokra és a gyermekek életére átültetni.

Húsvét óta a teremtéstörténettel ismerkedünk részletesebben, egészen a tanév végéig. „A buyufa alatt” című történethez Kaczkó Rita által készített szebbnél szebb bábokat most ugyan félretettük, de ebben a periódusban is érdekes ráhangolódással várjuk a gyermekeket. Reménységünk szerint mindenki elvisz valamit, amely magként jó földbe hullva sokszoros termést hoz nemcsak a vasárnapokon, hanem a későbbiekben is. „Kezgyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy.” [2Móz 34,6]

TÓTH LINDA TÜNDE
tanító

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Látogatóban a finn testvérgyülekezetenél

Mint az evangélikus iskola tanulói, lehetőséget kaptunk finn testvérgyülekezetünkötől, hogy meglátogassuk őket, s részt vehessünk egy ifjúsági fesztiválon, amit ez évben Tamperében rendeztek meg. Amint megtudtuk, hogy ránk esett a választás, mi mehetünk, felcsillant a szemünk, s alig vártuk, hogy részleteket hallhassunk az utazásról.

Teltek-múltak a hetek, hónapok, jött az április, majd a május, végül az utazás napja. Az országból összesen négyen mentünk, hiszen Sárszentlőrinc testvérgyülekezete is meghívott két fiatal magukhoz. Négyünk közül hárman még nem ültek repülőn, hatalmas élmény volt már maga a repülés is. Utazásunk az ezer tő országába május 3-ától 8-áig tartott. Finnországban belekerültünk egy csodálatos nagy családba, ahol szeretettel vártak minket. Házigazdánk a härmäläi gyülekezet lelkészénője, valamint férje, Tampere püspöke és négy gyermekük volt.

Az ifjúsági találkozót május 4–6. között

zajlott. Az első nap koncertekkel telt: helyi fellépők teremtették meg a hangulatot, és egy áhítat keretében készültünk a másnapi programokra. Szombaton több programelemen vehettünk részt, többek között egy nemzetközi előadáson, ahol nagyon sok közösségépítő játékkal ismerkedhettünk meg, angol nyelven. Egyik legemlékezetesebb pillanat az istentisztelet volt. Énekeltek, táncoltak az emberek, a templom megtelt fiatalokkal. Lenyűgöző volt! Az utolsó nap záró istentisztelete után kipróbálhattuk a város vidámpark-

jának különböző játékait, egyfajta lezárásaként a fesztiválnak.

Lehetőségünk nyílt megismerni az ot-tani ízeket, iskolákat, épületeket és magát a várost. Új barátokra találtunk. Csodás napot töltöttünk el velük a vidámparkban, a városban és a koncerteken, a fesztivál keretein belül.

Nagyon nehéz volt elbúcsúznunk... Megszerettük a családot, az új barátokat és Tampere csodás tavaival, elképesztő tájaival együtt. A hazaúton elgondolkoztunk, és rájöttünk, egy ilyen esély nem mindenkinek adatik meg az életben. Így hát hálával fordulunk azokhoz, akik meghozták a döntést, hogy mi mehes-sünk erre a nagyszerű utazásra. Végül persze Istennek is hálával tartozunk, ami-ért vigyázott ránk, óvott minket, vala-mint hogy egyáltalán megadta a lehető-séget eljutnunk abba a csodavilágba.

NYEMCSOK ADRIENN
és BÉRES BENCE

Röviden a kereszténységről

Nemrégiben meglepő esemény történt. Az Európai Unió történelmi okmányából kimaradt annak a történelmi ténynek a megemlézése, hogy Európa legutóbbi ezer évében a kereszténység milyen történelmi feladatot látott el. Mindenkinél szíve joga ezt a kort úgy ítélni meg, ahogy akarja, de történelmi tényt letagadni nem lehet, nem is szabad!

Kérdem: a különböző történelmi korszakok, melyek az emberiség fejlődésének lépcsői voltak, nem estek-e hasonló hibába? Láthatjuk a feljegyzésekből (akár a kínai, a görög, az egyiptomi, a római történelemből), hogy ők is találkoztak hasonlóan „népbutító” tanításokkal.

De hogy azok, akik az EU-t megalkoták, éppen a közelmúlt létezését felejtik megemléteni ennek a kornak minden pozitívumával és negatívumával együtt! Pedig azokat letagadni nem lehet, volt mindegyikből bőven. Ez mutatja, hogy emberek vagyunk... A jó szándék mögött mindig kísért, keresi az ember a könnyebbet, mely sokszor a bűnös életre csábít. Tudomásul kell venni: tévedhetetlen ember nincs.

Minden letűnt kornak az okozta a pusztulását, hogy az ember elbizakodott lett, magát és fajtáját kiválasztottnak hitte, egyedüli világuralomra tört. Minden ilyen nemzet (éppen ezért) a múlt században eltűnt a történelem útvesztőjében. Ma is van ilyen. A természet örök törvénye szerint bármily magas a színvonaluk, ez a sors vár rájuk.

Végül az „elfelejtett” kereszténységgel kapcsolatban csak annyit kívánok megjegyezni, hogy a világon az első iskolát, kórházat a kereszténység hozta létre. Sőt ma, amikor már nincsenek hatalmas vagyonok a kezükben, ha valahol a világban földrengés, árvíz vagy bármi más van, ahol segíteni kell, legelőször az egyházak vannak ott segíteni a mentésben, segíteni szenvedő embertársaikon. Legtöbbször olyan népeken segítenek, akikről viszonzást (elmaradottságuk miatt) alig várhatnak. A keresztény szellemiségű ember nem is vár mást, mint csendes köszönömöt. De úgy látszik, mi még ezt sem érdemeljük meg a 21. század Európájától. Erős vár a mi Istenünk.

CZIKORA LAJOS

Iratterjesztés

Felhívjuk a Kedves Olvasók figyelmét, hogy egyházközségünknek jól működő iratterjesztése van, ahol értékes olvasnivalót, ajándékot lehet vásárolni. Nagyszerű könyvek kaphatóak, amelyek segítenek a lelki életben, bevezetnek a Szentírásba. De vásárolhatóak szép képeslapok igei kiegészítéssel, kulcstartók, ígés lapok, csuprok és mindenféle kedves tárgy.

Most két értékes kiadványra külön is felhívjuk mindenki figyelmét:

- 1.) Egy Luther-sorozat első kötete is megvásárolható, amivel már a 2017-es reformáció ünnepre készül egyházunk. *Luther válogatott művei 5, Bibliáfordítás, vigasztalás, imádság* (Luther Kiadó, Bp. 2011).
- 2.) Szalai András: *Más Jézus, más lélek, más evangélium* (Harmat-Apológia, Bp. 2011) című könyve a szekták kérdését dolgozza fel, ebben a témában tehát nagy segítség az el-igazodni kívánóknak.

Az iratterjesztés felelőse:
Szöllősiné Kassai Judit

Jó pap holtig tanul

Évek óta forogatom magamban: Tanulható-e a hit? Tanulható-e az Istennel való kapcsolat? Mert ki ne fújna kívülről az unásig ismételt bölcsességet: Jó pap holtig tanul. De hogy pontosan mit tanul a „jó pap” holtig, és hogy ki is az a „jó pap”, arról csak halvány sejtéseink vannak.

A diák, bár minden porcikája lázad elene, nem vonja kétségbe, hogy a jó eredményhez tanulni kell. Aki egy új munkahelyen szeretné megvetni a lábát, pontosan tudja, hogy a megbecsüléshez, előrelépéshez éveken át tartó fáradságos, kemény munkán át vezet az út. Aki tisztességes úton szeretne jogosítványt szeretni – miután túljut a várható költségek okozta sokkon – nekilát, hogy egy jó oktató segítségével megszerezze a szükséges gyakorlatot, amelyről majd egy vizsga kereken belül számot kell adnia.

De mi a helyzet hitéletünk eredményességével? Ezt a kérdést könnyen elintézhethetjük azzal, hogy a hit nem teljesítményeken múlik, és különben is „ajándék”. A munkát itt Isten végzi, és nem vár tőlünk fényes eredményeket, csupán alázatos, gyermeki szívet. Bár ez igaz is, Jézus

arra is figyelmeztet, hogy az út keskeny, a kapu szoros és hogy vigyáznunk kell, hogy megállhassunk az Ördög mesterkedéseivel szemben! Az ehhez szükséges eszköztár pedig igen is tanulható.

Hogyan? Ehhez nyújt segítséget a Billy Graham Evangelizációs Társaság által összeállított tananyag és a hozzá kapcsolódó Keresztény Élet és Tanúságtétel Tanfolyam (KÉTT), amely április folyamán első ízben Orosházán is megrendezésre került. A három héten át tartó ingyenes foglalkozások során megtanulhattuk, hogyan ragadhatjuk meg igazán Isten igéjét úgy, hogy az célt érjen az életünkben, hogyan élhetünk gyümölcsökkel teli győzelmes és mindenekelőtt hiteles keresztény életet, hogy mit is jelent a győzelem valójában, és hogy mennyire fontos a rendszeres, koncentrált napi csendesség ahhoz, hogy Isten igéje munkálkodni tudjon a szívünkben. Segítséget kaphatunk ahhoz is, hogyan kezdhetünk el Isten szeretetéből kiindulva hitünkről bizonyosságot tenni másoknak, ahelyett, hogy rögtön a bűneiket olvasnánk a fejükre. Bepillantást nyerhettünk az emberi kapcsolatok néhány alapvető mozgató-

rugójába, és hogy milyen módon nyújthat választ Isten igéje számos élethelyzetben.

A tananyag feldolgozása minden foglalkozás alkalmával aktív jelenléte, jegyzetelést igényelt, melyek után „házi feladatokkal” térhettünk haza. Ezek elkészítése során tovább mélyültek megszerzett ismereteink, az Ige pedig memorizálás és elmélkedés által gyökeret verhetett szívünkben.

Aki részt vett, csakis épülhetett belőle, hitéletében frissítő lendületet kaphatott, Istennel való kapcsolata megújulhatott, függetlenül attól, hogy részt vesz-e a folytatásban. Mert nem titok, hogy lesz folytatás: június 1–3-ig a Papp László Sportarénában ingyenesen ott lehetünk a közművelt legnagyobb evangelizációs eseményén, a Reménység Fesztiválon, amelyet szintén a Billy Graham Evangelizációs Társaság szervez. Az orosházi tanfolyam résztvevői közül nyolcan lelki tanácsadóként is jelen leszünk, segítve az új megtérők „tejfel táplálását” és lelkigondozását.

BÁNKI-HORVÁTH GYÖRGY

PAPP LÁSZLÓ BUDAPEST
SPORTARÉNA
2012. JÚNIUS 1–3.

A magyarországi keresztény közösségek a Billy Graham Evangelizációs Társasággal együttműködve Reménység Fesztivált szerveznek 2012. június 1–3. között, a Papp László Budapest Sportarénában. Az a célunk, hogy bátorítsuk Magyarországi keresztény közösségét. A lehető legtöbb embert szeretnénk összegyűjteni, hogy meghallgassák az evangélium üzenetét. Lehetőséget fogunk adni a jelenlevőknek arra, hogy az evangéliumra válaszoljanak, személyes lelki tanácsadásban részesüljenek. Segítünk nekik

abban is, hogy otthonra találjanak egy keresztény gyülekezetben, ahol később növekedni tudnak.

Az esték fő igehirdetője Franklin Graham, amerikai evangélista lesz. A háromnapos fesztivál első és harmadik napján egy alkalmi, 1000 fős ökumenikus kórus is fellép. A szombat este a fiataloké, hazai és amerikai keresztény pop- és rockzenekarok is színesítik majd a palettát.

A fesztivál védnökei: Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom–budapesti érsek (Magyar Katolikus Egyház); Bölscei

Gusztáv püspök, a Zsinat lelkészi elnöke (Magyarországi Református Egyház); Gáncs Péter elnök-püspök (Magyarországi Evangélikus Egyház); Mészáros Kálmán egyházelnök (Magyarországi Baptista Egyház); D. Szebik Imre elnök (Magyar Bibliatársulat); Steinbach József püspök (Magyarországi Református Egyház), elnök (Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa); D. Szabó Dániel elnök (Magyar Evangéliumi Szövetség); Tarlós István főpolgármester (Budapest).

A Reménység Fesztivált – amint az a fenti védnöki listából is látható – a különféle keresztény egyházak vezetőinek támogatásával Magyarország, ezen belül Budapest vezetőinek egyetértése alapján kezdeményezzük. Ugyanakkor a fesztivál csak a helyi gyülekezetek, egyházközösségek, lelkipásztorok, papok és minden Krisztusban hívó ember aktív bekapcsolódásával, együttműködésével lehet eredményes. Jöjj, és hozz egy barátot! További részletes információ található a www.remenysegfesztival.hu oldalon.

Orosházáról busz indul a rendezvényre 2012. június 2-án, szombaton, 15 órakor. Jelentkezni lehet Csehi Józsefnél, a lelkészi hivatalban.

Forrás:
remenysegfesztival.hu

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Schmidt Szabolcs és Vastag Adrienn leánya:

REBEKA 2012. február 25.

Tóth László és Sólyom Andrea fia:

BENCE BALÁZS 2012. március 18.

Szatmári Péter és Fekete Krisztina leánya:

VIKTÓRIA ZSELYKE 2012. április 15.

Nagy Mihály és Bába Zsuzsanna Irén fia:

BOLDIZSÁR 2012. április 22.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉS

Gera Ferenc Attila és Molnár Márta Ágnes

2012. május 12.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON
ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS (2012. február 25.–2012. május 14.)

Bella Lászlóné (Drahota Rozália Irén 83) · Rajki József (71) · Hajdú József (87) · Kokavec Mátýásné (Pacsika Ilona 75) · Horváth Katalin Margit (93) · Csizsár Ida (52) · Szemenyei Sándorné (Darók Etelka 85) · Csizsár Sándor (90) · Benkő Józsefné (Madarász Timea 48) · Jankai Zoltán (45) · Poór Györgyné (Horváth Mária 88) · Éliás Sándor János (69) · Csepregi Györgyné (Csepelényi Rozália 82) · Farkas József Sándor (100) · Révész Zoltán István (57) · Szabó Bálintné (Szita Etel Margit 91) · Szabó Erzsébet (87) · Csizmadia Józsefné (Gombkötő Magdolna 91)

A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT
CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1Jn 2,17]

Egyházi vezetők is megáldották az új köztársasági elnök szolgálatát

Katonai ceremóniát követően, a Himnusz eléneklésével kezdődött 2012. május 10-én Áder János köztársasági elnöki beiktatása a Sándor-palota előtti Szent György téren. Az alkalmon a történelmi egyházak vezetői – így Gáncs Péter evangélikus elnök-püspök is – áldást mondtak az új elnökre. Gáncs Péter elnök-püspök „Erős vár a mi Istenünk!” köszöntéssel üdvözölte a megjelenteket, majd az Evangélikus énekeskönyv 291. énekének soraival imádkozott a köztársasági elnökért. Az első vers Luther Márton, a második és harmadik vers pedig a száz éve született evangélikus költőnő, Túrmezei Erzsébet imádsága.

Ezután igei köszöntésként Pál apostol áldó sorait idézte a Római levélből: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békeséggel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” [Róm 15,13] Végül személyes köszöntésként egy áldást mondott el Varga Gyöngyi Áldáskönyvéből, amelyet a nap emlékére útravalóként aztán át is adott Áder Jánosnak.

„Így áldjon meg és őrizzen meg titeket a mindenható és irgalmas Isten, az Atya, Fiú és Szentlélek” – zárta szavait Gáncs Péter elnök-püspök.

HORVÁTH-BOLLA ZSUZSANNA

Fotó: MTI

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2012. február 25.–2012. május 14.

Horváth Kálmánné	2000 Ft	Bencze Géza és neje	2000 Ft
Szabó Józsefné	1000 Ft	Zsíros Sándorné	2000 Ft
Éliás Dávidné és férje	4000 Ft	Kissné Betkó Katalin	2000 Ft
Deák Józsefné	2000 Ft	özv. Kovács Máténé	2000 Ft
Székács Evangélikus Közoktatási Intézmény	5000 Ft	Dr. Misurda Mihályné	1000 Ft
Zsíros Györgyné	2000 Ft	Bondár László	6000 Ft
Szabó Károlyné	500 Ft	Kátai Pál Mihályné	2000 Ft
Verasztó Ferenc és neje	2000 Ft	Csomor Ferencné	1000 Ft
Tompa Pál	2000 Ft	Verasztó Józsefné	1000 Ft
Czikora Lajos	3000 Ft	Szabó Klára	1000 Ft
Tóth Imre és családja	5000 Ft	Csizmadia Ferenc és neje	1000 Ft
Dr. Fehér Dezső (Budapest)	5000 Ft	Pusztanié Nagy Erzsébet	1000 Ft
Tóth Lászlóné (Szeged)	3000 Ft	vitéz lovag Simon Árpád	20000 Ft
Dénes József és neje	2000 Ft	Szász Antal	1000 Ft
Jankainé Zelenka Anikó	1000 Ft	Tóth Béláné	1000 Ft
Szekeres János	600 Ft	Tóth Anikó	1000 Ft
Németh Ferencné	1000 Ft	Farkasné Tóth Mariann	1000 Ft
Csehi Józsefné	1000 Ft	Hanyecz Zoltán	1000 Ft
Nagy Dénesné	1000 Ft	Berta Károlyné	2000 Ft
Bánki H. Jolán	1000 Ft	Papp Vilmosné	2000 Ft
Szemenyei Ferencné	2000 Ft	Dr. Szabó Imre (Zsámbék)	2000 Ft
Kovács Mariann	500 Ft	Breboszky Gyula (Budapest)	3000 Ft
Zsíros Ibolya	2000 Ft	Név nélkül, de Istennél tudva lévő testvérektől	20000 Ft
Sonkolyos Ibolya	1000 Ft		

Orosházi
HARANGSZÓ

Kiadja: az Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.) ·
Felelős kiadó: Ribár János lelkész, esperes és Koszorús Oszkár egyházm. felügyelő ·
Tördelőszerkesztő: Szatmári László · **Nyomtatás:** PERGAMEN Kft., Orosháza